

**Beekjes langs de weg
vanuit de
Bron van het Leven**

Theodore Cuyler, 1883

Het lied bij de bron

Daarvandaan reisden de Israëlieten naar Beër, **de bron** waar de Heer tegen Mozes zei: *"Verzamel het volk en Ik zal ze water geven."* Daar zongen de Israëlieten dit lied: *"Spring op, o bron! Ja, zing erover! Zing over deze bron, die prinsen hebben gegraven, die grote leiders hebben uitgehold met hun scepters en staf."* - Numeri 21:16-18

Er was eens een preek bij een bron. De leraar was Jezus van Nazareth en de toespraak werd gehouden voor één arme zondige vrouw als het hele publiek. De Zoon van God voelde (wat wij predikanten maar al te vaak vergeten op stormachtige zondagen) dat *één enkele onsterfelijke ziel* een groot publiek is. Naast de put van *Sychar* zijn er nog andere putten in de Bijbel historisch. Eén, in *Bethlehem*, wordt in verband gebracht met een prinselijke ridderlijke daad; een andere, in *Nahor*, met het begin van een bijzondere hofmakerij. We durven te stellen dat er één put is waar de meeste van onze lezers nooit bij stil hebben gestaan en waaruit ze nooit een lied of een preek hebben getrokken.

Het lag aan de grenzen van Moab, niet ver van de berg Pisgah. Het draagt de naam Beër, wat een bron betekent. Tot hier kwam het dorstige Israël op hun reis van Egypte naar Kanaän. De Heer had net tegen Mozes gezegd: *"Verzamel het volk en Ik zal hen water geven."* Dit is een *belofte*, maar zoals de meeste beloften van God is er een *voorwaarde* aan verbonden. De voorwaarde in dit geval is dat de leiders van de gemeente naar het water moesten *graven*.

Een opvallend tafereel ontvouwt zich. De leiders van de schare beginnen het losse zand open te maken met de stokken die ze bij zich droegen. Mozes leidt het werk, en het vuil wordt er snel uitgegooid. Terwijl het graven vordert, zingt het volk een eenvoudig lied, een van de oudste zangfragmenten die tot ons zijn gekomen: *"Spring op, o bron! Ja, zing erover! Zing van deze put, die prinsen hebben gegraven, die grote leiders hebben uitgehold met hun scepters en staf."*

Op dit moment begint het koele water de holte te vullen. Het water borrelt op tot muziek. Het geklots van de koele vloeistof vermengt zich met het gezang van de menigte terwijl ze zich naar voren dringen en de zoete verfrissing voor hun dorstige tongen in zich opnemen. Het is een uitnodigend tafereel dat bol staat van geestelijk onderricht.

We kunnen veel mooie lessen trekken uit deze *uitputtende put in Beër*. We leren opnieuw de goede oude waarheid *dat de Heer zal voorzien*. Het is een pijnlijke zonde *om aan God te twijfelen* of om de Heilige van Israël *te beperken*. Hij kan rivieren openen midden in de woestijn en kan het droge land veranderen in waterbronnen. Zolang we ongelovig blijven, verdroogt onze ziel. Arme gierige, ongelovige professoren vinden hun religieuze leven weinig beter dan een saaie mars over een zeer *dorre Sahara van formaliteiten*. Er is geen vreugde in hun ziel en geen lied op hun tong. Zolang christenen plicht en gebed verwaarlozen en God ongehoorzaam zijn, kunnen ze niets anders verwachten dan droogte en dorheid.

God legt zijn bronnen van zegening binnen de poort van *het geloof* en ons geloof moet bewezen worden door onze *gehoorzaamheid*. Zodra Israël God genoeg geloofde om te graven en zodra de stokken in het zand werden gestoken, begonnen de wateren op te borrelen. De *mensen* begonnen te werken - en *God* begon ook te werken. Ze begonnen ook te bidden; hun gebed nam de vorm aan van een lied. Ze zongen hun gebed: "Spring op, o bron!"

De diepste, rijkste en vroomste hymnen die we zingen zijn vol aspiratie en smeekbeden. Het zijn verlangens naar God en kreten om zegeningen. Die weergaloze hymne, "Jezus, minnaar van mijn ziel," is de hartstochtelijke oproep van de ziel aan Jezus om zijn boezem van liefde te openen en ons daarin te laten schuilen. "Nader, mijn God, tot U" is een gebed dat op de vleugels van het lied van duizenden verlangende harten is opgestegen. "Leid mij, o grote Jehovah!" is een ander gebed.

Wanneer een lang dorstende kerk begint op te wekken tot een opwekking, beginnen haar liederen vurige zielenkreten te worden voor de kracht van boven. Zulke liederen zijn onbedwingbaar. De ziel barst erin uit. Bidden vermengt zich met lofprijzing en de diepste verlangens van het hart worden vermengd met de volste dankbaarheid van het hart. Terwijl *we graven* naar het water en *bidden* voor het water, *zingen* we uit dankbaarheid dat het water begint te stromen.

Dit complexe idee loopt als een rode draad door al Davids rijkste *Psalmen*. Ze zijn een *mix van gebed en lofprijzing*. Dit drievoudige proces behoort tot de beste inspanningen en de zoetste vreugden van elke christen. Hij verlangt naar Jezus, en naar een voller proeven van Jezus' liefde, en naar een vollere vulling met de Geest. Met zijn handen graaft hij, maar met zijn lippen zingt hij. Plicht is niet langer vervelend, het is verrukking.

Getuige, al jullie geliefde broeders die de rijkste vreugden van opwekkingsseizoenen hebben ervaren, is het prediken van het Woord, het bidden voor de bekering van zondaars en eerlijk werk voor de Meester geen geestelijke luxe geweest? Terwijl u de stokken hanteerde en het water van verlossing uitstroomde, hebt u Israëls stam: "Bron, bron!" naar voren gebracht.

Die samenkomst bij de fontein van Beër was een primitieve lofprijzingsbijeenkomst. We zouden er veel moeten hebben in onze kerken, en als we vervuld waren met de Geest zouden we onze "lofoffers" vermenigvuldigen. "Hoe meer zegeningen, hoe meer vreugden, en hoe meer vreugden, hoe meer muziek. Terwijl Israël tegen God bleef murmureren, waren ze uitgedroogd door droogte. Toen zij begonnen te werken, te bidden en te zingen, barstte de fontein los. Een ons *gezing* is een ton *uitschelden* waard. Zoals een groep matrozen op het dek, als ze met één wil trekken, altijd trekken op de cadans van een lied, zo zal Gods volk altijd met meer harmonie en kracht trekken als ze meedoen met de stem van lofprijzing.

"Wie lofprijzing aanbiedt, verheerlijkt Mij." God houdt er nooit van om ons te horen morren of schelden of elkaar te beschimpen. Hij houdt van het gebed van geloof en de opwekking van vreugdevolle lofprijzing. Het was niet alleen Paulus' gebed, maar ook Paulus' middernachtelijke loflied, dat de oude kerker in Filippi deed schudden.

Eén andere gedachte mogen we niet vergeten als we bij die bron van Beër staan. Dat stromende water is een prachtig type van de Heilige Geest. Zoals de vorige situatie van de opgeheven koperen slang een type is van de verzoenende Heiland, zo is de fontein van Beër een symbool van de invloeden van de Geest. Christus zelf gebruikte hetzelfde voorbeeld, zoals we lezen in het zevende hoofdstuk van het Evangelie van Johannes. Als de goddelijke Geest in onze ziel stroomt, dan komen verkwikking, vrede, kracht, heiligheid en de zoetste, puurste van alle vreugden. Dan werken we voor Christus met een veerkrachtige hoop. Dan zien we de vruchten van ons zwoegen opspringen als de barstende bron van Beër. Dan wordt ons het nieuwe lied in de mond gelegd en maken onze harten melodie. Het leven wordt een voorproefje van de hemel. We raken afgestemd op die *halleluja's* die we met verrukkelijke zoetheid zullen zingen naast die kristallen stroom die uit de troon van God en het Lam vloeit!

Christus de Bron

*"Indien iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken!" -
Johannes 7:37*

Dit was een verbazingwekkende aankondiging. Als *Plato* het vanuit zijn academie had uitgesproken, zou het naar opschepperige aanmatiging hebben gesmaakt. Maar een boer uit Galilea, wiens hele "school" van volgelingen nauwelijks verder ging dan een dozijn vissers en publieken, doet deze verkondiging aan de hele mensheid: "Als iemand dorst heeft naar puur geluk, zal Ik hem bevredigen; als iemand lijdt onder schuldgevoel, zal Ik hem verlichten; als iemand een gebroken hart heeft, zal Ik hem troosten."

Er is geen alternatief. Of deze timmermanszoon uit Galilea is een krankzinnige bedrieger, of Hij is een Wezen bekleed met goddelijke kracht. Geen enkele dwaas heeft ooit drie jaar lang gepraat zonder één dwaze lettergreep uit te spreken; geen enkele bedrieger heeft zichzelf ooit drie jaar lang voor het oog van het publiek geduwd zonder één zelfzuchtige daad te verrichten. Jezus van Nazareth was dus wat Hij beweerde te zijn, de Zoon van God. Hij put niet uit anderen om in de menselijke behoeften te voorzien; Hij nodigt iedereen uit om bij Hem te komen putten. Hij is geen reservoir dat uit andere bronnen wordt gevuld en dat mogelijk uitgeput raakt; Hij is een oorspronkelijk, zelfvoorzienend *Fontein!*

Nooit was het gezicht van de mensheid zo uitgedroogd, stoffig en dor geweest als die Oriëntaalse wereld toen Jezus er als een artesische bron doorheen brak. Zelfs het Jodendom was als een woestijn geworden, en zie! daar ontspringt deze gutsende Fontein van kristalhelder water. Hij is meer dan een *leraar*, die instructies geeft over alle diepgaande en praktische vragen. Hij is meer dan een *wonderdoener* die blinden zicht geeft, doven oren en zieken genezing. Zijn hoogste geschenk aan de mens is *Zichzelf!* Uit Hemzelf vloeit de herstellende invloed voort; uit de onuitputtelijke diepten van zijn eigen goddelijke Wezen kan een heel dorstig ras verfrissing putten!

"Het water dat Ik geef, zal in u een bron zijn van water dat ontspringt in eeuwig leven." Het zijn niet zomaar *diepzinnige waarheden* die Jezus aanbiedt, of een *systeem van leer*, of een prachtig *model van juist leven*. Hij biedt *Zichzelf* aan als de *Voldoener!* Drink van Mij, neem Me in je ziel en Ik zal je zielendorst lessen!

Kwakzalvers bieden hun *wondermiddelen* aan alle kanten aan. *Ambitie* zet haar duizelingwekkende ladder op en verkondigt: Als iemand dorst naar geluk, laat hem dan hier naar boven klimmen! *Mammon* plaatst boven de deuren naar zijn gouden tempels: Als iemand dorst heeft, laat hem dan bij mij komen en rijk worden! *Het genot* steekt haar salons aan en strijkt haar violen en zet haar wijnvaten uit en roept luidkeels tot de voorbijgangers: Als iemand ellendig is en dorst heeft naar genot, laat hij dan hier komen drinken! En dit alles zijn slechts ellendige, gebroken reservoirs, die geen water bevatten.

In elke menselijke ziel is een schreeuwende *behoefte*, een *honger* die door zulke schillen niet gevoed kan worden, een *dorst* die des te scherper wordt naarmate er langer mee gespeeld wordt. Mijn ziel herkent de zonde en dorst naar verlichting ervan. Ik ben zo zwak dat ik keer op keer ten val ben gebracht; ik heb kracht nodig die opgewassen is tegen het conflict. Mijn aardse bronnen van geluk zijn onzeker. De dood heeft al meer dan één mooie kruik aan mijn huiselijke fontein verbrijzeld. God heeft verlangens en eisen in mij gelegd die geen onzekere beek kan bevredigen. Mijn ziel dorst naar de levende Christus! Als Hij de bron in mij opent, stroomt de vrede als een rivier. Zuivere motieven wellen op, verlangens naar heiligheid en liefde in haar bevredigende volheid. Het geweten wordt schoon en zoet gehouden door de aanwezigheid van Christus, de bron.

Deze Fontein droogt nooit op. Hij is nooit dichtgevroren. Geen bezinksel verontreinigt Hem. Elk goed ding dat ik ooit buiten Jezus Christus zocht, had zijn gebreken en het allerbeste bracht een schaduw van teleurstelling. Maar telkens wanneer ik een diepe teug kreeg van de wonderbaarlijke woorden van Christus, waren ze als de honingraat van Jonathan, ze "verlichtten mijn ogen." Telkens wanneer ik Zijn beloften

heb ingeslikt, hebben ze nieuwe kracht gegeven aan elke spier voor de zware klim.

Maar we moeten uit de fontein drinken *als* we kracht, vreugde en leven willen ontvangen. De verkondiging is niet: Kom naar de *Bijbel* en lees; of Kom naar *de kerk* en luister; of, Kom naar het *altaar* en bid; of, Kom naar het doopvont en laat je dopen; of, Kom naar de sacramentele *tafel* en neem deel. Het is: "Kom tot MIJ en drink!

Dit is een vrijwillige handeling, zo eenvoudig dat een baby het instinctief begrijpt. Op een warme zomerdag dompelen we het vat in de koele bron, en terwijl de heerlijke teug de lippen binnenstroomt en door het hele systeem stroomt, steelt een voortreffelijke verfrissing door elke zenuw en vezel van het lichaam. Zo neemt het geloof Christus aan en zijn genade bereikt elk vermogen en elke genegenheid van de ziel. Coleridge zei dat het beste bewijs van de inspiratie van Gods Woord was dat dit het enige boek in de wereld is dat mij op op elk punt van mijn natuur vindt. "Het beste argument voor Jezus Christus is dat Hij alleen mij bevredigt. Zijn genade gaat naar de juiste plek. Zijn troost verzacht de pijnlijke plek; Zijn verzoenend bloed maakt me zeker van gratie; Zijn liefde geneest mijn ellendige egoïsme zoals niets anders dat kan doen! Van bijna alles en iedereen kunnen we moe worden, maar welk waar kind van Christus is ooit moe geworden van het water des levens? Met vreugde put hij altijd water uit deze bron van verlossing.

Maar tienduizenden om ons heen komen om, niet door gebrek aan het levengevende water, maar omdat hun dwaze, verdorven harten er niet naar dorsten. Een dame die voor haar gezondheid een van de tropische eilanden bezocht, schreef aan haar vrienden: "Dit is een heerlijke plek. Ik heb hier alle vriendelijkheid en een overvloed aan voedsel, fruit en luxe, maar ik heb geen eetlust. Als ik maar eetlust kreeg, zou ik snel herstellen." Helaas, binnen een maand was ze er niet meer! Ze stierf, niet door gebrek aan voedsel, maar door gebrek aan honger, niet door gebrek aan verfrissende drankjes, maar door gebrek aan dorst ernaar.

Het is het ergste symptoom van zonde in de menselijke ziel, dat het de eetlust voor heiligheid doodt. We verlangen naar andere bronnen van genot dan Christus ons biedt. *Bedwelmd door de verraderlijke dampen van de duivel* roepen we voortdurend om meer, en toch weigeren we het water van het eeuwige leven aan te raken! Zalig zijn zij die dorsten naar reinheid en vergiffenis en vrede en kracht, want in Christus kunnen zij vervuld worden.

"Wie dorst heeft, laat hem komen! En wie wil, die neemt het gratis geschenk van het water des levens!" Openbaring 22:17. Deze woorden zijn geschreven voor hen die *dorst hebben*. Jullie die een echt verlangen hebben naar een edeler en zuiverder leven, jullie die nog nooit verlost zijn geweest van de plaag en de macht van de zonde, luister naar die hemelse stem: "Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken!" Er is nu een kudde bij de fontein. Ga en voeg je bij hen. Trek voor jezelf. Drink voor jezelf. Drink, opdat je vreugde vol zal zijn. In de hemel is er een eeuwigdurende Dankdag, want het Lam dat midden op de troon zit is hun Herder, en Hij leidt hen naar steeds nieuwe fonteinen van levenswater.

De grote belofte

Veel van het ergste verdriet in deze wereld wordt veroorzaakt door gebroken beloften. Vaak wordt een handelaar failliet verklaard omdat de contracten die hij in handen had waardeloos bleken te zijn. Hoe menig huis is overschaduwd door de zonden van geschonden geloften; harten zijn gebroken door de verbroken beloften van het huwelijk. "Tot de dood ons scheidt" is de plechtige verbintenis die vloeiend uitgesproken wordt, maar het is de "dood" van genegenheid of van moreel karakter die het echte afscheid brengt.

Terwijl menselijke beloften zo vaak verbroken worden door opzet of zwakte, is het een heerlijke gedachte dat er één trouwe belijder is wiens woord zekerder is dan de eeuwige heuvels. Soms lijkt Zijn *voorzienigheid* Zijn *beloften* tegen te spreken, zoals toen Hij Paulus verzekerde van de veiligheid van iedereen aan boord van het schip; maar alles op zijn tijd, de schipbreukelingen en passagiers ontsnappen veilig naar het land op de gebroken stukken van het schip. We zijn vaak te haastig in het oordelen over onze hemelse Vader en vergissen ons even vaak in wat hij ons heeft toegezegd. Hij stemt er nooit mee in om ons rijkdom of gezondheid te geven, of vrijheid van zorg of scherpe beproeving. Maar "dit is de belofte die hij ons heeft gedaan: eeuwig leven."

Dit woord "leven" betekent veel meer dan bevrijding van de veroordeling van de zonde. Het is de inademing van een nieuw principe door de Heilige Geest; het is de vitale organische vereniging van de ziel met de Zoon van God. Omdat Hij leeft, zullen wij ook leven. Onze hele geestelijke natuur wordt verheven, veredeld, gezuiverd en versterkt doordat dit Christus-leven ons wordt toegediend. We verliezen niet onze individualiteit of onze verantwoordelijkheid om ons uiterste best te doen in waakzaamheid of in werk. De discipelen op het meer van Galilea in de nachtelijke storm moeten allemaal aan de roeispanten trekken, ook al was Jezus aan boord als loods en als redder. De almachtige genade van Christus schenkt het nieuwe leven en onderhoudt het en helpt het op de meest liefdevolle manier; maar

uiteindelijk moeten jij en ik het *leven* doen. Als we slechts een hijgend, zwak, vruchteloos leven hebben wanneer Hij aanbiedt om het "overvloediger" te geven, dan is dat onze eigen misdadige schuld. We moeten onze eigen verlossing *uitwerken*, zelfs terwijl Hij *in* en *aan* ons werkt.

De echte grootsheid van deze grote belofte is dat Jezus garandeert dat Hij ons nooit in de steek zal laten. "Mijn genade is u genoeg" betekent alles wat het beweert. "Niemand zal u uit Mijn handen kunnen rukken" betekent dat de hand die u vasthoudt almachtig is; al onze zorg moet zijn om in die hand te blijven. We worden bewaard door de kracht van God, *door het geloof*, tot verlossing.

Een jonge predikant, die de hut van een Schotse veteraan bezocht, zei tegen haar: "Nannie, wat als God, na al je gebeden en waken en wachten, zou toestaan dat je ziel voor eeuwig verloren gaat?" Kijkend naar de jeugdige rekrut in goddelijkheid, antwoordde ze: "Ah, laat me je vertellen, dat God het grootste verlies zou hebben. De arme ik zou haar ziel verliezen, en dat zou een groot verlies zijn; maar God zou Zijn eer en Zijn karakter verliezen. Als Hij Zijn woord brak, zou Hij Zichzelf tot leugenaar maken en het universum zou ten onder gaan." De veteraan-gelovige had gelijk. Onze enige echte grond van verlossing ligt in Gods eeuwige woord. Dit is de belofte die Hij heeft gedaan; laten we ons daaraan vasthouden.

Als het eigendomsbewijs van mijn huis veilig is opgeborgen in het registratiekantoor van Brooklyn, waarom zou ik dan 's nachts wakker liggen uit angst dat ik het pand wordt uitgezet? Het is mijn zaak om in het huis te blijven wonen en het is de zaak van de stad om mijn eigendomstitel veilig te stellen. Slechts twee dingen zijn essentieel voor de hoop van een christen op verlossing. Het eerste is dat hij er zeker van moet zijn dat hij leeft, en het leven wijst zichzelf. Een lijk ademt niet en beantwoordt geen vragen. Zolang je werkelijk oprechte boetedoening en verlangens naar God uitademt, zolang je enige mate van oprechte liefde voor Jezus voelt, zolang je *lippen* bewegen in oprecht gebed en je *handen* bewegen in gehoorzaamheid aan het gebod

van Christus, ben je geen lijk; je leeft. Het leven is misschien te loom en te zwak, maar het leeft. Zorg daarvoor door jezelf eerlijk te onderzoeken en door jezelf te vergelijken met wat Christus van je vraagt. Wanneer jouw toestand overeenkomt met de toestand van de christen, zoals beschreven in de Bijbel, dan heb je het getuigenis van de Geest dat je van Hem bent. Als je dit werkelijke leven hebt, streef er dan naar om het overvloediger te hebben; hoe meer je hebt, hoe rijker, zuiverder, sterker en nuttiger je wordt.

Als we er zeker van zijn dat we wedergeboren zijn en vandaag leven, dan is het andere essentiële van God en behoort het exclusief aan Hem toe. Jij en ik hebben er niets mee te maken, God zorgt voor Zijn eigen beloften. Als Hij zegt: "Wie gelooft, heeft eeuwig leven", dan hoeft jij niets anders te doen dan geloven en gehoorzamen.

Vorig jaar zat ik 's avonds op de kantelen van het kasteel van Mar Saba en keek neer in de diepe kloof van de Kidron. De hele nacht lag ik veilig in de sterke vesting, terwijl de jakhalzen huilden en de bedoeïenen buiten ronddoelden. Zo moge elk kind van God dat zich in de vesting van de goddelijke belofte heeft verschanst, veilig rusten, en laat de jakhalzen van de duivel zo hard huilen als ze willen, of de tegenstander buiten de stevige poort op de loer liggen. "Dit is de belofte die Hij ons heeft gedaan – eeuwig leven." Hecht je daaraan! Zolang we God in Christus vertrouwen en ons geloof door ons gedrag laten zien, mogen we de verantwoordelijkheid voor onze verlossing op God zelf afschuiven.

Maar zal dit leven het graf overleven? Zal het reiken over die grote mysterieuze kloof die ons scheidt van de ongeziene wereld? Zal het *eeuwig* zijn? Dit zijn de vragen die soms de overlevenden kwellen als ze naar de oever van de onoverbrugde rivier zijn afgedaald en een geliefd kind of man of vrouw langzaam uit het zicht hebben zien verdwijnen. "Kan ik er zeker van zijn dat er een hemel is voor die geliefde om in te landen?" Maar niemand komt terug uit die andere wereld, niemand zal ooit terugkomen, om ook maar één lettergreep van zekerheid te

brengen. De boten op die *rivier des doods* gaan allemaal één kant op; er zijn geen "terugreizen".

Stel dat iemand terug zou komen en ons zou vertellen dat hij werkelijk een hemel had gevonden, er binnen was gegaan en had deelgenomen aan de pracht en de vreugde. Als we die bewering zouden geloven, dan zou dat op gezag van één enkele mens moeten zijn. Maar als we de getuigenis van een *mens* zouden geloven, is de getuigenis van de *Almachtige God* dan niet oneindig veel groter? Als we ons alleen zeker moeten voelen van een hemel op het getuigenis van iemand die tot ieder van ons terugkomt, dan zouden we er in toestemmen om een geloof uit te oefenen dat een *worm van stof* verheerlijkt en de *God van het universum* onteert. Ik vertrouw liever op één enkel woord van goddelijke belofte dan op een miljoen menselijke beweringen.

Sla het eerste hoofdstuk open van de brief die de Heilige Geest door Petrus' hand schreef en lees het derde, vierde en vijfde vers. Als jij, als volgeling van Christus, je niet zeker voelt van een "erfenis die voor jou gereserveerd is", dan zou je niet geloven al kwam er een leger van heiligen terug uit de hemel. Vertrouw dan op God! Laat je geloof...

*"De levende kracht uit de hemel,
Dat de belofte grijpt die God heeft gegeven;
Veilig vastgezet op Christus alleen,
Jouw vertrouwen zal nooit teniet worden gedaan."*

Het oude kleed repareren

Sommige gelijkenissen van onze Heer moeten eerder *gewogen* dan *gemeten worden*. Kort qua ruimte, zijn ze zeer diepgaand en praktisch in hun betekenis. In een enkel vers is de volgende gelijkenis samengeperst: *"Niemand naait een lap ongewassen stof op een oud kledingstuk. Als hij dat wel doet, zal het nieuwe stuk van het oude wegtrekken, waardoor de scheur erger wordt."*

Geen zinnig mens zou een oud, afgedragen en versleten kledingstuk lappen met een ongebruikt stuk stof, en wel om twee goede redenen: het slecht passende lapje zou er lelijk uitzien, en de sterke stof zou snel uit de zwakke, verrotte stof scheuren, en het hele proces zou op een mislukking uitlopen. Door deze kernachtige gelijkenis leerde de Grote Leraar dat de oude bedeling van ceremoniële voorschriften haar langste tijd gehad had en verouderd was. Zijn evangelie was een nieuw systeem van religieus geloof en methoden, volledig compleet en adequaat voor alle personen en alle tijden. Elke poging om het op het versleten systeem van het Jodendom te enten zou mislukken. Het nieuwe geloof moest worden belichaamd in vernieuwde vormen van spreken en van dienstbaarheid.

Deze gelijkenis heeft een zeer praktische betrekking op het vitale punt 'karakter' en het vitale proces van bekering. Er is nauwelijks een betere vergelijking te bedenken dan die van een weefsel dat uit ontelbare draden bestaat en door ontelbare steken in elkaar wordt gezet. De eerste steken worden gewoonlijk gezet door de hand van een moeder; en het latere werk van zondagsschoolleraren en voorgangers kan veel bijdragen aan het maken of beschadigen van het weefsel. Veel arme, glanzende stoffen zien er glad en stevig uit, maar in de *slijtage van het leven* verraden ze de zwakke plekken en rafelen ze uit. Sommige mensen zijn ook niet stevig genaaid; ze zijn alleen gestikt.

Als de schering en inslag van het karakter zwak en waardeloos is, als het erg verrot is door de zonde, zijn er twee manieren om het te herstellen: de ene is het oude op te lappen; de andere is het helemaal

weg te gooien en een geheel nieuw weefsel aan te schaffen. De eerste is het plan *van de mens*; de tweede is het plan *van Christus*. Het fatale bezwaar tegen de eerste methode is dat een opgelapt karakter er niet goed uitziet en niet lang meegaat. Harmonie is een eerste vereiste voor schoonheid, en een felle strook deugd die in een goddeloos leven wordt ingepast, zorgt er alleen maar voor dat de rest van het weefsel er lelijker uitziet. Het weefsel is ook niet sterk genoeg om de ongerijmde lap te houden.

Wij predikanten maken een trieste fout als we onze belangrijkste inspanningen richten op bepaalde zonden, in plaats van de bron van alle zonden aan te pakken, een goddeloos, onvernieuwd hart! Maak de boom goed en de vrucht zal goed zijn. Menig dronkaard, walgend van en ontzet door zijn eigen weerzinwekkende ondeugd, heeft een plechtig besluit genomen om zijn slechte praktijken te verbreken, maar hij heeft niet alles gedaan om een nieuw hart en de machtige hulp van God te zoeken. Hij heeft geprobeerd een nieuwe gewoonte te lijmen op een oud, onherboren hart. Zelfs zijn belofte van matiging kan al snel scheuren en de scheur nog erger maken. Wat de dronkaard nodig heeft, is het nieuwe weefsel dat door de almachtige kracht van de Heilige Geest wordt gemaakt. Zo ook met alle verwante zonden van valsheid, wellust, hebzucht en dergelijke. Een man kan beschaamd worden voor bepaalde *publieke* daden van zonde en toch een zondig hart verbergen. Een welsprekend beroep kan een bijdrage uit een gierige ziel persen, maar de volgende keer zal hij zijn beurs strakker sluiten en zijn hebzucht bevestigen. Wat hij nodig heeft is de *smeltende kracht van een nieuwe actie*; als hij niet geeft vanuit een juist motief, is hij er niet beter van geworden dat zijn geld van hem werd afgeperst. Barnabas gaf zijn land aan de christelijke kerk omdat hij eerst zijn *hart* aan Jezus had gegeven.

In al mijn lange bediening ben ik nooit in staat geweest om *een zondaar zo op te lappen* dat hij eruit gaat zien en zich gaat gedragen als een echte christen. Christus' methode om met het menselijke karakter om te gaan is de enige grondige en succesvolle methode. Hij zegt: "Zie, Ik maak alle dingen nieuw." Als iemand in Christus is, en Christus in

hem, dan is hij een nieuw schepsel. Het verrotte kleed is afgelegd en de volledige gerechtigheid is aangetrokken, zodat de schande van zijn naaktheid verborgen is. Hoe scherp kliëft Jezus met Nicodemus tot de kern van de zaak! Hij zegt niet tegen de vragende Farizeeër om naar huis te gaan en *bepaalde slechte gewoonten te veranderen*, maar "*je moet opnieuw geboren worden*." De rijke jonge heerser was in staat om een aantal zeer heldere vlekken van deugd te tonen, en verwachtte daarvoor geprezen te worden; maar toen de Heiland hem het geheel nieuwe gewaad aanbood dat zelfverloochening kostte, en hem de hemel in zou leiden, ging de arme kerel teleurgesteld en bedroefd weg met zijn oude opgelapte gewaad.

God heeft dit principe verordend: dat geen vergeving van zonde en geen geestelijke zegen ooit kan worden verkregen, tenzij door een innerlijke aanvaarding van Christus en een volledige wedergeboorte door de Heilige Geest. Het hoogste geschenk van de Heer Jezus is een *nieuw karakter*. De apostelen verspilden nooit een moment aan een *lappendeken-evangelie*. Hun tweeledige tekst was: "Bekeer u tot de Heer", wat bekering betekende; en "Hecht u aan de Heer", wat een leven van geloof en heiligheid betekende.

Het is in lijn met dit idee van *geestelijke kleding* dat de apostel iedereen aanspoort om "de Heer Jezus Christus aan te trekken". Dat betekent dat we onszelf helemaal inpakken en omhullen met de heilige textuur van zijn volmaakte gerechtigheid en alomvattende genade. We lopen binnen onze kleren. Dus een consequente christen loopt binnen het prachtige kleed dat Christus voor hem heeft geweven en om hem heen heeft gewikkeld.

Bedenk dat het een "naadloos gewaad" is dat de lieve Meester ons geeft; we moeten het helemaal hebben of niet. Hoe warm is het in zijn ruime bescherming tegen alle weersomstandigheden! Hoe mooi is het als het wit gewassen is in het bloed van het Lam! Hoe goed draagt het! Ik heb het er stralender dan nieuw uit zien zien - na vijftig jaar zware dienst! In de hemel zal dat bruiloftskleed zelfs een arme doen stralen als een engel des lichts. Waarom zouden zoveel belijders van de godsdienst,

met zo'n schoonheid van heiligheid die ons wordt aangeboden, er
genoegen mee nemen om slechts "opgelapt" te zijn? Inconsistente
professoren doen de mensen van de wereld gewoon walgen en brengen
hen ertoe om te zeggen: "Als dat het christendom is, dan wil ik het niet;
mijn jas is net zo goed als dat, en beter."

Een armzalig weefsel wordt er niet beter op door de lappendeken van
openbare gebeden of belijdenissen. Een echte bekering, een nieuw werk
in het hart en een vernieuwing van het karakter, is wat God vereist.
Wat een nieuwe kracht en schoonheid en onweerstaanbare invloed zou
er van al onze kerken uitgaan als we allemaal fris gekleed zouden zijn in
Christus Jezus!

*"Dit smetteloze gewaad verschijnt hetzelfde,
Wanneer de verwoeste natuur in jaren verzinkt.
Geen leeftijd kan zijn glorieuze tint veranderen;
Het kleed van Christus is altijd nieuw."*

Een goed leven, hoe het te beginnen

Sommige mensen die oprecht verlangen om een beter leven te beginnen, zijn verbaasd over *de eerste stappen*. Ze stellen zich voor dat enige intense opwindung, hetzij in zichzelf, hetzij om hen heen in de vorm van een "opwekking", onmisbaar is. Dit is een grote vergissing. Menige oprechte bekering is gepaard gegaan met de angst van een doordringende overtuiging van zonde, en de vreugde van een plotselinge opluchting en inham van vrede; maar we betwijfelen of de helft van de oprechtste christenen precies deze ervaring heeft gehad. Als iemand op zo'n ervaring wacht, is dat dwaasheid; als iemand dat van God eist, is dat krankzinnige aanmatiging.

Er wordt in het Nieuwe Testament één geval van bekering genoemd dat een prachtige illustratie biedt van de juiste manier om een goed, eerlijk en nuttig christelijk leven te beginnen. De man zelf was geen genie en zijn geestelijke verandering had niets dramatisch of sensationeels. Hij behoorde tot een zeer verfoeilijke klasse - de tollenaars van Palestina. De gemiddelde Jood beschouwde de tollenaar, die hem de belasting voor Caesar aftroegelde, als zeer verfoeilijk. De Jood betaalde zijn belasting nooit zonder een wrok en een grom; als de tollenaar zelf een Jood was, werd hij uitgesloten van de tempel en van alle sociale omgang met zijn landgenoten. Tijdens zijn wandeling van Kapernaüm naar het platteland kwam onze Heer een van deze verfoeide tollenaars tegen, zittend bij het belastinghuis, wat geen permanent gebouw was, maar een schuurtje of prieel langs de kant van de weg. De belastinginner die bij het hokje zat was een Jood met de naam Levi; hij wordt elders Mattheüs genoemd, een naam die "de gave van God" betekent. Jezus was waarschijnlijk geen onbekende voor hem, want elke goed geïnformeerde man moet al gehoord hebben van de wonderbaarlijke profeet uit Nazareth wiens woorden en werken het gesprek van heel Galilea waren.

Christus benadert de tollenaar vriendelijk en richt zich tot hem met die korte, eenvoudige zin die zijn gebruikelijke uitnodigingsformule lijkt te zijn geweest. Hij zei net tegen Levi: "Volg mij." Dat is precies wat Hij

tot elke onsterfelijke ziel zegt door middel van zijn Evangelie van Liefde. Christus wilde Matteüs en Matteüs had hem nodig. Die twee korte, kernachtige woorden veranderden de hele carrière van de tollenaar; ze doodden het oude hebzuchtige zelf en brachten een nieuw en nobel karakter voort. Er wordt ons verteld dat Mattheüs "alles achterliet, opstond en Jezus volgde". Er was geen uitbarsting van berouw waarover we lezen; er was zeker geen sprake van treuzelen of uitstel. Hij zag zijn plicht en hij deed die.

Wat liet de tollenaar nu achter? Niet zijn bezittingen, want hij gaf onze Heer spoedig daarna een gastvrij vermaak in zijn huis. Hij verliet zijn oude en verfoeilijke zaken; hij verliet zijn geestelijke dwalingen en blindheid; hij liet zijn wereldse doel en zijn verdorven hart achter. Hij vond een nieuwe roeping; hij vond gewetenrust; hij vond een gebied van verbazingwekkend nut (als discipel en daarna als een geïnspireerde evangelist); hij vond een Vriend; en hij vond een eeuwige erfenis onder de gekroonden in het Nieuwe Jeruzalem.

Hier is een model voor jou, mijn vriend, als je bereid bent je over te geven aan de Heilige Geest en een nieuwe stijl van handelen en leven wilt beginnen. Kun jij een verstandiger keuze maken dan Matteüs? Hij was een gewone, alledaagse man, bezig met zijn offensieve werk. In geen geval een buitengewone persoonlijkheid zoals Saulus van Tarsus, en in geen geval gewekt door een bliksemflits zoals de briljante en bloedige vervolger. Hij wachtte niet op een Pinksteren, noch op enige externe druk van opwinding. Dat zou jij ook niet moeten doen. Onder invloed van een sterke oproep van de Heer Jezus zelf nam hij een besluit. Dat kun jij ook. Er was volledige vrijheid van handelen. Mattheüs werd bewogen door de goddelijke liefde die hem aansprak; zijn verstand en geweten waren overtuigd; zijn hart was in beweging toen hij opstond en de goddelijke Leraar uit Nazareth volgde.

Niets anders dan je eigen koppige, egoïstische, zondige wil heeft je er zo lang van weerhouden om het kostbare geschenk van het eeuwige leven te accepteren. De enige overgave die van je gevraagd is, is om op te geven wat zondig is. Alle plicht die van je wordt gevraagd, is te doen

wat juist is. Je moet je belemmerende zonden opgeven en dat vrijwillig doen. Dit kan je wat strijd en zelfverloochening kosten, maar God zal je er doorheen helpen. De tollenaar "stond op" zonder tijd te verliezen of te tornen aan de liefdevolle uitnodiging. Het was *nu of nooit*. Zo moet ook jouw aanvaarding van Christus onmiddellijk zijn en jouw gehoorzaamheid oprecht en praktisch. Matteüs deed het allereerste wat Jezus hem opdroeg. Ben jij bereid om hetzelfde te doen? Zo niet, dan wijs je Christus af en gooi je alle hoop op een beter, zuiverder, veiliger en heiliger leven weg.

Let op, het belangrijkste wat de tollenaar deed was *Jezus volgen*. Hij dicteerde niet, stippelde geen koers voor zichzelf uit en stond er niet op om zijn eigen weg te gaan. Hij koos ervoor om op de weg van Christus te gaan en precies zo moet het met jou zijn als je in deze wereld een christen wilt zijn en in de volgende wereld het huis van de christen wilt hebben. Christus gaat je voor - volg Hem. Hij geeft je zijn verlichtende Woord - bestudeer en gehoorzaam het. Hij biedt je een lijn van nuttigheid - ga die aan. Als Hij een *kruis* van je vraagt, dan kun je dat zo dragen dat het een *kroon* wordt. Ik smeed je, treuzel niet. De dood zal je spoedig vinden en je in je schuld neermaaien; je laatste kans zal voorbij zijn!

Tot dat uur bij het tolhuisje was Mattheüs' leven kaf; daarna was het kostbaar koren. Jouw leven zonder Christus is kaf voor de vlammen van de verdoemenis, luister naar Jezus; gehoorzaam Hem; volg Hem; en je kunt een nieuw leven openen waarvan de gouden korrel een deel zal zijn van de heerlijke oogst van de hemel!

Berouw

De moedigste man van zijn tijd in Jeruzalem stond op in de tempelpoort, bij een openbare gelegenheid, en hield een zeer korte maar zeer indringende preek. Het was een toonbeeld van duidelijke, scherpe prediking. Hij verkondigde geen boodschap die voortkwam uit zijn eigen brein; hij gaf hen Gods boodschap. Het ging als volgt: "Dit is wat de Almachtige Heer, de God van Israël, zegt: Hervorm jullie manieren en jullie daden, en ik zal jullie op deze plaats laten leven!" De morele toestand van het volk was erbarmelijk geworden. Het bevel aan hen is: *grondige hervorming van karakter en gedrag*.

Er wordt hun een rijke belofte gedaan als ze gehoorzamen; als ze vast blijven houden aan hun zonden, zullen hun tempel en hun huizen voor hen verlaten worden. Jeremia's kernachtige toespraak tot zijn landgenoten is een geweldige tekst voor onze tijd. Finney, in de dagen van zijn grootste kracht, nam zulke passages als deze om ze als een ploeg diep door het geweten van zijn toehoorders te drijven. Zo brak hij de braakliggende grond op en maakte die klaar voor het zaad van het evangelie. Hij geloofde in grondig werk, in een grondige ontmaskering van de slechtheid van menselijke harten, in een grondige overtuiging van zonde, in een grondige hervorming van karakter onder de machtige werking van de vernieuwende Heilige Geest.

De fatale fout van veel mensen is dat ze een *goedkope godsdienst* zoeken. Sommige predikers en leraren, in hun verlangen om de heerlijke openheid van het evangelie en de eenvoud van het geloof aan te bevelen, houden het idee voor dat het "de gemakkelijkste zaak van de wereld is om christen te worden". Ze houden heel aantrekkelijk de zomerreligie voor, die alleen maar helder weer en zonneschijn is, en het christendom als een soort dichte koets, waarin men voor niets kan rijden en veilig, zonder al te veel schokken, aan de hemelpoort kan landen. Deze rozenwaterleraren houden heel weinig rekening met de hardnekkige verdorvenheid van het menselijk hart, met de enorme macht van de tegenstander en met de giftige atmosfeer waardoor men zich een weg moet vechten naar de "prijs van de hoge roeping".

De grote oude Samuel Rutherford zegt op zijn scherpzinnige manier: "Veel mensen spelen alleen maar met het christendom en nemen Christus bijna voor niets aan. Ik bid u om uw ziel zeker te maken van verlossing, en het zoeken naar de hemel tot uw dagelijkse werk te maken. Als je nooit een gepijnigde ziel voor de zonde hebt gehad, dan heb je Christus nog niet aangestoken. Kijk naar de juiste merktekens; als je Hem meer liefhebt dan de wereld, en de hele wereld voor Hem zou verlaten, dan bewijst dat dat het werk deugdelijk is." Waarschijnlijk is er geen schrijver die ooit de rijkste, zoetste extases van toewijding heeft gecombineerd met een scherpere tentoonstelling van de duidelijkste regels van alledaagse moraliteit.

De eerste stap naar een echt, blijvend christelijk karakter is waar berouw hebben over de zonde. Johannes de Doper maakte dit tot de grondtoon van zijn bediening, die een voorbereidend werk was voor de Messias, die voor de deur stond. Jezus zelf sloeg dezelfde toon aan. Matteüs vertelt ons dat "vanaf die tijd Jezus begon te prediken en te zeggen: Bekeert u!". Toen de apostel Petrus die Pinksterrede hield die drieduizend harten doorboorde en zij uitriepen: "Wat moeten we doen?" was zijn onmiddellijke antwoord: "Bekeert u!".

Dit is een logische noodzaak, want niemand *kan vasthouden aan zijn zonden en Christus* met dezelfde hand vasthouden. Niemand kan zich tot de Heer wenden totdat hij zijn slechte praktijken de rug heeft toegekeerd en bereid is om zijn wegen en daden grondig te veranderen. Onze geliefde broeder *Moody* verklaarde eens dat hij veel meer succes had wanneer hij de goedheid van Christus predikte dan wanneer hij over bekering predikte; en dit onthult het enige zwakke punt dat we ooit hebben ontdekt in de methoden van deze meest populaire en krachtige prediker van het Woord.

Een onmiddellijk en tijdelijk "succes" kan worden behaald door iemand ertoe te brengen op te staan en te verklaren dat hij gelooft in zo'n beminnelijk wezen als Christus Jezus en toch kan diezelfde persoon al snel teruggedrijven onder de heerschappij van de zonden die hij nooit oprecht had opgegeven. We betwijfelen of iemand de Heiland ooit

grondig vasthoudt, totdat hij voelt dat hij iemand nodig heeft die hem van zijn zonden kan verlossen. Zeker, niemand in die dodelijke val van een hotel in Milwaukee droomde er zelfs maar van om naar de brandtrappen te vliegen totdat hij door de knetterende vlammen werd gewekt voor de gevaren. Waarom zou iemand zich tot een Redder wenden, als hij zich niet realiseert dat hij er een nodig heeft en dat er een afschuwelijk en dodelijk kwaad in zijn eigen hart en leven is waarvan hij gered moet worden?

Toen Davids ogen geopend waren om de weerzinwekkende verdorvenheid van zijn eigen gedrag te aanschouwen, vroeg hij niet om een compromis, maar riep uit: "Was mij grondig van mijn ongerechtigheid!" Zo afschuwelijk was zijn zonde, dat hij als een vuil kledingstuk klaar was om gewreven en geslagen te worden, totdat de zwarte vlekken uit de stof gereinigd waren!

Zo'n afschuw van zonde - het is het ambt van de Heilige Geest om dit teweeg te brengen; daarom moeten we bidden om de Geest. Zulk een zicht op zijn schuld - het is het ambt van de predikant om voor elke onbekeerde man te brengen; daarom moet de predikant de buitensporige zondigheid van de zonde naar voren brengen. Hoe duidelijker het zicht op *de zonde*, hoe grondiger *het berouw* waarschijnlijk zal zijn.

"Je moet opnieuw geboren worden," zei de Meester tegen zijn bezorgde vragensteller, Nicodemus. Maar de nieuwe geboorte, of wedergeboorte, is het voortbrengen van een nieuw principe in ons, dat zowel tegen de zonde is als gehoorzaam aan God.

Het enige bewijs van *waarachtig* berouw is *grondige reformatie*. Dit heeft zowel betrekking op *ons karakter* als op *ons gedrag*; karakter als wat we *zijn* en gedrag als wat we *doen*. Deze verandering moet grondig zijn en tot in de wortels gaan, of ze zal zo vluchtig zijn als de morgendauw.

De oppervlakkige "bekeringsen" die zo vaak worden verkondigd als het resultaat van oppervlakkige, sensationele prediking, eindigen in een zeer oppervlakkige en kortstondige godsdienst. Die donkere en troosteloze fontein van het hart wordt niet gezuiverd door de Geest, en al snel beginnen de vuile stromen weer uit te sijpelen in het dagelijkse gedrag! Slechte gewoonten worden niet afgetrokken. De bedrieglijke praktijken worden snel hervat in zakelijke transacties, of de jongeman drijft snel terug in zijn zondige achtervolgingen; het onbedwongen slechte humeur begint weer vuur te vatten en te ontploffen; de hebzuchtige geest krijgt weer vat met een nieuwe greep. Kortom, de nieuwe *emotie* gaat voorbij, maar laat geen nieuwe mens achter. Christus heeft geen hand in zulke bekeringsen. Ze zijn een misleiding en vaak een onmetelijke vloek.

Wanneer Jezus wordt voorgesteld en op de acceptatie van een zondaar wordt gedrukt, moet Hij niet alleen worden voorgesteld als oneindig mooi, teder, medelevend en beminnelijk, maar ook als zo oneindig heilig dat Zijn ogen door alles wat verkeerd is heen flitsen. De bitterheid van zijn offerdood voor ons aan het kruis kwam voort uit de bitterheid van de zonde waarvoor hij stierf om te boeten.

Nog één gedachte. Echte bekering vereist een grondige verandering van gedrag, en er moet geen uitzondering worden gemaakt voor wat wij *kleine zonden* noemen. Kleine lekken die niet gedicht worden, zijn even fataal. Maclaren zegt heel goed dat "de ergste en meest fatale zonden vaak die kleine, voortdurende ondeugden zijn die onder de ziel wortelen en er honingraat van maken. Menig man die denkt dat hij een christen is, loopt meer gevaar door de dagelijkse opdracht, bijvoorbeeld, van kleine stukjes bedrieglijke praktijk in zijn bedrijf, dan ooit koning David op zijn slechtst was. Witte *mieren* maken een karkas sneller schoon dan een *leeuw* dat zal doen.

Er is een bovennatuurlijke belofte die gepaard gaat met zo'n grondige verandering van karakter en leven. "Ik zal je op deze plaats laten wonen." Dit duidt op *vrede* en *duurzaamheid* onder de welwillende glimlach van God. Dit betekent ruimte om te wortelen en te groeien.

Een ziel die geworteld is in Christus zal gedijen als een boom die geplant is bij de rivieren van water; de bladeren zullen nooit verwelken en *de dood* zal slechts een *overplanting in heerlijkheid* zijn!

JUWELEN VAN CHRISTUS

De Heer Jezus was op aarde een van de armste mensen. Hij werd in armoede geboren; Hij werd in een stal gewiegd; Hij doorliep zijn korte leven te voet; Hij had tijdens zijn bediening geen huis waar Hij Zijn vermoeide hoofd kon neerleggen; en Zijn gekruisigde lichaam werd begraven in een familiegraf *dat Hij* van een vreemde *had geleend*. Toch legde Hij al die tijd de fundamenten voor de meest prachtige bezittingen in het universum van God. Hij vergaarde de enige *schatten* die deze vergankelijke aarde kunnen overleven. Het zijn ontelbare menselijke zielen die door Hem verlost Zijn tot eeuwige heerlijkheid! Zijn profetische oog keek naar hen uit toen Hij zei: "*Zij zullen de Mijne zijn op de dag dat Ik Mijn juwelen* zal opmaken!*". Maleachi 3:17

(noot vertaler: Zie interlineaire bijbel, woord 5459 "segullah". Het betekend "eigendom" of "schat" of "juwelen").

Christenen zijn de juwelen van Christus! Ze zijn gekocht voor de oneindige prijs van Zijn verzoenend bloed. Zoals de parels alleen uit de diepten van de zee worden gewonnen door de gevaarlijke duik van de vissers, zo werden de parels voor de kroon van de Messias uit de spiegelachtige diepten van verdorvenheid opgehaald door de afdaling van die goddelijke Lijder die kwam om de verlorenen te zoeken en te redden!

De meest briljante en kostbare edelsteen die we kennen is van dezelfde chemische substantie als de zwarte en ondoorzichtige steenkool uit de mijn. Kristallisatie verandert de koolstof in diamant. Op dezelfde manier verandert de genade van de Heer Jezus een zwarte ziel in een juweel dat de heerlijkheid van Christus' aangezicht weerspiegelt! Alle glans die het rijpste christelijke karakter bezit, is slechts de weerkaatsing van die Zon der Gerechtigheid. Hij die het dichtst bij Jezus leeft, schijnt het helderst.

Een "voor de zwijnen geworpen parel" is niet meer misplaatst dan een belijdende volgeling van Jezus, in de gemeenschap van spotters of in de

krochten van de feestvreugde. Niet alle kostbare juwelen schitteren op opvallende plaatsen. De Meester heeft zijn *verborgen juwelen*; er zitten kostbare saffieren onder de *ruwe kleding* en op de groezelige *zolder van de armoede*. Die zelfverloochenende christelijke dochter die haar jonge jaren slijt met het verplegen van een arme, zieke moeder, is een *robijn* waarvan de Meester zegt: "Jij bent van Mij op de dag dat Ik Mijn juwelen opmaak!".

Onze trouwe zondagsschoolleraren hebben veel kostbare *parels* uit de droesem van onwetendheid opgevist. Uit een vreselijke diepte redde Jezus die bekeerde dronkaard, bij wie we afgelopen zondag aan de communietafel zaten. Al het *zielenreddende* werk is een *parelvisserij* voor Koning Jezus! "Wij zijn Zijn werk," zei de grote apostel.

De *glans* van een edelsteen hangt sterk af van *het polijsten*. Dit is vaak een scherp en streng proces. Velen van Gods volk kunnen zich de tijden herinneren dat ze onder de *harde vijl* lagen of op *het slijpwielt* werden gedrukt. Gezegend zij de beproeving, hoe hevig ook, die de diamant nieuwe glans geeft! De Meester besteedt geen tijd aan waardeloze steentjes; alleen zijn juwelen worden *gepolijst* voor Zijn paleis.

Dit proces wordt ook niet alleen door de goddelijke hand bewerkstelligd; iedere christen moet ernaar streven zijn of haar eigen karakter vormvoller en mooier te maken. De *oneffenheden* moeten worden gladgestreken door zorgvuldige, nauwgezette zelfbeheersing; de *scherpe kantjes* moeten worden afgesneden door zelfopoffering; het *oppervlak* moet worden geëgaliseerd door dagelijks werk en geestelijke oefening, zelfs beproevingen en verdriet moeten geduldig worden verdragen, in de wetenschap dat ze het karakter een extra glans zullen geven die het beeld van de Meester waardiger zal weerspiegelen.

Wanneer deze juwelen klaar zijn gemaakt voor zijn kroon, zal Christus ze tot zich nemen! Luther zei dat er een grote goddelijkheid schuilt in de *persoonlijke voornaamwoorden* van de Schrift. "Ze zullen *van Mij* zijn, zegt de Heer." Deze claim is gefundeerd op de aankoop door

verlossend bloed. De wedergeboorte door de Heilige Geest bevestigt dit en elke ware gelovige geeft zich over aan het eigendom van Christus.

Tot het uur van onze bekering hadden we andere meesters: onszelf, de zonde en de duivel. Nu zegt Jezus tegen elke christen: "Je bent van Mij; je bent van Mij. Ik zal je onderwijzen, je oppoetsen en je plaatsen waar het Mij behaagt. Ik zal voor je verlossing zorgen en niemand zal je uit Mijn hand rukken. Je zult Mijn speciale schat zijn op de dag van Mijn triomfantelijke verschijning. Ik zal je in Mijn kroon plaatsen!" Wat een kroningsdag zal dat zijn! Al het andere op deze aarde zal slechts als timmerhout en afval zijn, alleen geschikt voor de vlammen, in vergelijking met zijn uitverkorenen.

Dan zal de dakloze Man van Nazareth volledig in het bezit komen van Zijn prachtige trofeeën. Op het hoofd dat eens bloedde van de doornen, zal het diadeem van Zijn keizerlijke glorie schitteren! En dan zal het hele universum belijden dat het losgeld al Zijn bittere kosten van kwellingen waard was, wanneer de Koning zijn troon van overwinning zal bestijgen en omringd zal zijn met het gezelschap van Zijn juwelen!

BURGERS VAN DE HEMEL

Er is helemaal geen betekenis in de eerste zin van Filippenzen 3:20, "want ons *gesprek** is in de hemel", als we het woord "gesprek" in de gewone, moderne betekenis gebruiken. Maar als we de zin weergeven volgens het oorspronkelijke Grieks, dan hebben we de levendige, indrukwekkende waarheid: "Ons *burgerschap* is in de hemel." Voor de christenen in Filippi had deze uitdrukking een bijzondere betekenis, want Filippi was een Romeinse kolonie. De mensen waren trots op het feit dat ze bij *het keizerlijke Rome* hoorden en hun wetten van *de stad van de Caesars* ontvingen. Terwijl ze in Filippi woonden, waren ze burger van die trotse hoofdstad die de wereld regeerde.

* (Zie concordantie, woord G4175: *πολίτευμα* – een *gemeenschap*, *burgerschap*, *gesprek*)

Net zo is elk waar kind van God een burger van de hemel. Onze woonplaats is op grote hoogte. Een deel van de bloedgekochte familie is daar al, en elke dag is getuige van de thuiskomst van duizenden anderen. Slechts een dunne sluier scheidt mij van de menigte rond de hemelse troon; wanneer de dood de sluier laat vallen, ben ik daar! Hier op *aarde* ben ik slechts een pelgrim, een tijdelijke verblijfplaats, want deze wereld is niet mijn rust. Hier op aarde hebben wij, die van Christus zijn, geen voortdurende stad; we zoeken en dringen toe naar de prachtige stad die fundamenten heeft, waarvan de bouwer de Almachtige God is. "Geliefden, ik verzoek u, als *vreemdelingen* en *pelgrims*, u te onthouden van vleselijke begeerten, die tegen de ziel strijden." 1 Petrus 2:11

Deze gedachte geeft ons een wonderbaarlijke troost temidden van de ongemakken en de scherpe beproevingen op de vermoeide weg. Dit leven is slechts onze trainingsschool, om ons te zuiveren en ons meer "fit" te maken voor de hemelse *gemeenschap* onder wie we verwachten te wonen.

Als we burgers van het Nieuwe Jeruzalem zijn, dan komen onze wetten daarvandaan. De beste burgers van deze republiek zijn diegenen wiens levens trouw zijn aan de hogere wet die God in Zijn Woord heeft geschreven. Geen enkele aardse wet is geschikt om te worden uitgevaardigd die in strijd is met Gods waarheid; en die belijdende Christen is een lafaard en een verrader van zijn Meester, die zijn religie niet evenzeer in zijn politiek als in zijn zakelijke bezigheden of zijn huishouden uitdraagt. "Als je van Mij houdt," zei onze liefhebbende Verlosser, "onderhoud dan Mijn geboden." De wereld om ons heen heeft zijn ongeschreven code van zeden en manieren. Zij stelt haar *normen* en stelt haar *mode* vast om bij zichzelf te passen. Maar zij zijn geen regels voor de Christen. Jezus heeft ons "uit de wereld gekozen" en Zijn eigen leven gegeven om onze standaard en ons patroon te zijn. Het motto van elke consequente Christen zou moeten zijn: "Ik moet in deze wereld leven, maar er niet van zijn!" Daniël bewees zijn beste dienst aan het boze Babylon door zijn ramen naar Jeruzalem open te houden en door trouw te zijn aan zijn eeuwige Koning.

"Wees niet gelijkvormig aan deze wereld, maar word veranderd door de vernieuwing van uw denken." Romeinen 12:2. *Deze wereld zal nooit bekeerd worden door gelijkvormigheid*; maar ze zou overweldigend onder de indruk zijn bij het zien van een enorm lichaam van mensen die zouden leven en spreken en handelen als de burgers van de hemel zelf. Wat een *zout* zou onze *invloed* zijn; wat een *kracht* zou ons *voorbeeld* zijn; wat een *bazuin* zou *elk woord* van ons zijn! Iedere christen zou daarom bijzonder moeten durven zijn. Het is van weinig belang om beoordeeld te worden door het oordeel van de mens; Hij die ons beoordeelt is de Heer. We zijn leden van de samenleving en we zijn verplicht om ons uiterste best te doen om haar voordeel te doen; maar we doen dat het beste door ons te herinneren dat onze eerste trouw die samenleving is waarvan Christus de leider is. We brengen verslag uit aan het hoofdkwartier.

De eerste vraag van een Christen zou moeten zijn: "Wat beveelt mijn Meester? Zou hij mijn manier van zakendoen, mijn levensstijl, mijn amusement, mijn humeur, mijn hele dagelijkse gedrag goedkeuren? Als

dat zo is, dan is dat genoeg. Mijn burgerschap ligt bij Hem en ik moet ervoor zorgen dat andere mensen dat erkennen. Ik moet niet het gedrag van deze wereld kopiëren, wanneer zondige gewoonten hun aanspraken maken of wereldse verleidingen hun steekpenningen aanbieden. Als ik Christus' dienaar ben, dan ben ik een burger van geen kleine stad, een lid van geen onbeduidende familie!"

Laat elke christen zijn hoge geboorte bevestigen door zijn hoge houding. Hij moet zich nooit verlagen tot iets onbetamelijks, zich nooit laten betrappen op verachtelijke streken, zich nooit op verdachte plaatsen bevinden. Zo hoog als de hemelen zijn boven de aarde, zo veel hoger moeten de wegen en woorden en het hele gedrag van een christen zijn boven de wegen van de wereld. Hij moet *zich* nooit *verontschuldigen* tegenover de wereld omdat hij het lef heeft om goed te doen. Als we burgers van de hemel zijn, laten we dan altijd onze genegenheid op de dingen daarboven richten, op de schatten die aan Zijn rechterhand liggen.

Net zo zeker als we onze harten op lagere objecten zetten, zijn onze harten geneigd om gebroken te worden. Maar als ik hoog genoeg klim om mijn hart, mijn doelen, mijn meest dierbare dingen in de bewaring van mijn Verlosser te leggen, dan kan Satan zelf er niet bij. Is dit uiteindelijk niet het ware "hogere leven"?

De verbazingwekkende grootsheid en glorie van dit *burgerschap van de hemel* zullen volledig gerealiseerd worden als we daar aankomen. Johannes zegt dat er eens "een half uur stilte in de hemel was". Zeker, als jij of ik de Hemelse Stad bereiken en binnengeleid worden in haar bovennatuurlijke licht en ruisende melodieuze, dan zouden we wel eens verstomd kunnen zijn van onuitsprekelijke verwondering dat we daar zijn! Toch zullen we er zijn, als we onze titel veiligstellen door het verzoenende bloed van Christus, en als we onze hoge roeping waardig bewandelen, en als we volharden terwijl we Hem zien die onzichtbaar is. Dan zullen wij, pelgrims op deze planeet, naar huis gaan naar ons moederland en voor altijd bij onze Koning zijn!

GEEF CHRISTUS HET BESTE

"Het *beste* is altijd goed genoeg voor mij," was het speelse antwoord van een vriendin van ons, toen we haar vroegen aan welke van de vele dingen zij de voorkeur gaf. Wat onze vriendin speels zei, kan in alle ernst worden toegepast op de geschenken die elke christen aan zijn Verlosser zou moeten aanbieden. Het *beste* is nooit te goed voor Hem; in feite zouden we onze Heer nooit met iets minder moeten afschepen. Het fundamentele idee van het ware christendom is dat we alles wat *we hebben* en alles wat we *zijn* aan Jezus geven. Dit is een belangrijke betekenis van het veelgebruikte woord *heiliging*. Sommige mensen gebruiken het om een *proces van zuivering* aan te duiden, of een afleggen van morele vuiligheid, totdat een volmaakte zondeloosheid is bereikt. Maar de gewone betekenis van "heiligen" is "apart zetten, aan God toewijden".

Toen Jezus zei: "Ik heilig Mijzelf", bevestigde Hij zeker niet dat Hij onreinheid aflegde en volmaakt heilig werd. Hij was nooit anders dan *zondeloos* geweest. Zijn betekenis was: "Ik wijd Mijzelf aan de verlossing van de mens en aan de vervulling van de wil van Mijn Vader". Een waar christelijk leven is de voortdurende toewijding van onze lichamelijke krachten, onze energie, onze genegenheid, onze bronnen en onze invloed aan Hem die ons kocht met Zijn kostbare bloed. Hoe gewilliger we zijn om Jezus het allerbeste te geven wat we hebben, des te dichter komen we bij echte heiligheid. Is dit de gebruikelijke praktijk van hen die zichzelf christen noemen?

Neem de kwestie van **geld**. Hoeveel christenen geven gewoonlijk een gepast deel van hun inkomen aan de Heer? "Ach, ik kan het me niet veroorloven om zoveel te geven als ik vroeger deed," is een zeer gangbare verontschuldiging. Ja, maar je hebt niet bezuinigd op je levensstijl! Je bent begonnen met het verminderen van je bijdragen aan liefdadigheid, terwijl dat het allerlaatste had moeten zijn dat werd aangeraakt toen bezuinigingen je werden opgedrongen. Het ware principe is: geef God de eerste aanspraak en laat anderen wachten tot Hij gediend is. "Als ik geld heb," zei Erasmus, "koop ik boeken; als er

nog wat over is, koop ik mijn andere benodigdheden." Daar sprak de *echte geleerde*. Maar te veel christenen zeggen in de praktijk: "Als ik geld verdien, trakteer ik mezelf op een nieuwe auto, of mijn gezin op nieuwe meubels, enzovoort; als er iets overblijft, stop ik het in de contributie-kist." Het dikste schaap wordt gedood voor de tafel van egoïsme! Het arme "kraaiaas" wordt als offer op Gods altaar gelegd!

Ditzelfde ellendige principe komt tot uiting wanneer zes dagen aan zaken worden besteed en één of twee avonduren gierig worden besteed aan de gebedsbijeenkomst of aan liefdadigheidswerk. De straf van al deze *kleine diefstallen* van de Heer is dat de daders geestelijk slechts "kraaiachtigen" worden en nooit de rijke hap proeven die God schenkt. "De *vrijgeve* ziel zal vet gemaakt worden;" de rest is slechts vel over been.

Dit is een plechtig punt voor ouders bij het opleiden van hun kinderen en voor christelijke zonen en dochters bij het kiezen van hun roeping. "Die jongen is heel slim; ik zal een advocaat van hem maken. Zijn broer is een goede gewetensvolle kerel; maar hij heeft hersens genoeg, denk ik, voor een pastoor." Zo redeneren de ouders en de zonen hebben hun missie. Degene met tien talenten gaat naar de universiteit en wordt misschien een *groot advocaat* en een heel *klein christen*. Degene met twee talenten wijdt ze aan het werk om zielen te winnen en wordt erfgenaam van een grote erfenis in de hemel. God zegende degene die hem het beste gaf wat hij had; de ander "oogstte wat hij had gezaaid" en kreeg er geen mandje vol van. Jezus Christus heeft een soeverein recht op de beste hersenen, de beste cultuur, de beste landgoederen, de beste krachten in het land.

Stel dat de eerbiedwaardige *Stephen Tyng* in zijn jeugd had besloten dat zijn capaciteiten alleen het Senaatshuis waardig waren. Stel dat hij de gelederen had betreden voor rijkdom en roem, en was opgeklommen tot de hoogste trede van de ladder. Zou hij, toen kroon van vierentwintig jaar zich op zijn voorhoofd drukte, de gelukkige man zijn geweest die hij is, met de zegeningen van de Hemel die zijn grijze haren bedekken als een kroon van licht?

We beweren niet dat een mens Christus niet kan dienen in een andere roeping dan de christelijke bediening. Maar we bevestigen wel dat een ware christen *ZELF* nooit mag raadplegen bij het maken van keuzes in zijn leven. Het voorafgaande recht van Christus op ons allerbeste is de enige juiste regel. En als die regel goed wordt nageleefd, zal de "oogst" van menselijke macht en invloed ten dienste van Christus staan. Wat *overblijft* kan naar de minderwaardige aanspraken van "de dingen die vergaan" gaan.

GOED EN FOUT BIDDEN

"Zoek je geluk in God en hij zal je geven *wat* je hart je *vraagt*." Dit is de exacte weergave van het vierde vers van Psalm 37 en het werpt een stortvloed van licht op de belangrijke vraag wat goed bidden is en wat verkeerd bidden is. Een groot deel van het gebed komt voort uit *egoïsme* en heeft de air van *een dictaat* aan onze Hemelse Vader. Het is geen nederige smeekbede, geboren uit een vrome, onderdanige geest; maar het komt neer op een *eis*. Als we naar onze bank gaan en een cheque van duizend dollar laten zien, hebben we het recht om dat bedrag van de kassier *te eisen*. Maar Gods *beloften* aan Zijn kinderen zijn niet *onvoorwaardelijk*; en we hebben niet zulke geestelijke bezittingen op ons conto staan dat we de God van wijsheid en liefde kunnen voorschrijven. De afgezaagde illustratie van "putten uit de bank van het geloof" kan erg misleidend zijn.

Wat wordt in het hierboven geciteerde vers duidelijk neergeschreven als de onmisbare eigenschap van juist *vragen*? Het is een juist *gevoel* tegenover God. Wanneer een ziel in zo'n volledige onderdanigheid ten opzichte van God komt, dat ze eerlijk kan zeggen: "Niet wat ik wil, maar wat U wilt;" wanneer die ziel ervan geniet God te zien regeren en Zijn heerlijkheid vooruit te zien gaan, dan zullen haar verlangens zo gezuiverd zijn van de *droesem van zelfzucht*, dat ze onbevreesd voor God kunnen worden uitgestort. In dit kader van *onzelfzuchtige onderdanigheid* kan de ziel inderdaad vrijmoedig naar de troon van genade komen en om genade vragen die geschikt is voor al haar noden. De verlangens van God en de verlangens van een oprechte Christelijke ziel zullen overeenstemmen. God geeft graag aan diegenen die graag onderdanig aan Hem zijn. Zij zijn even gewillig om zijn "neen" als zijn "ja" te aanvaarden, want zij zoeken niet hun eigen verlangens en glorie, maar de Zijne; zij vinden hun geluk in de overeenstemming van hun eigen verlangens met de wil van God.

Een prachtige illustratie van het verschil tussen goede en verkeerde verlangens wordt gegeven in de biografieën van Jakobus en Johannes. Deze twee vissers-discipelen komen naar onze Heer en zeggen tegen

Hem: "Meester, wij willen dat U voor ons doet wat *wij* maar willen." En dan komt het verbazingwekkende verzoek dat Jezus één van hen aan Zijn rechterhand en de ander aan Zijn linkerhand zou plaatsen, wanneer hij Zijn keizerlijke regering zou instellen. Hoe ze het ook wendden of keren, het waren egoïstische ambtsdragers. Hun droom was die van twaalf tronen, met die van hen in het midden! Christus' vooruitziende blik zag in plaats daarvan een kruis van pijn en schaamte! Het was geen kroon, maar een *beker van lijden*, die in voorbereiding was, en Hij vraagt teder of ze daar klaar voor waren. Zolang die twee eerezuchtige discipelen hun geluk vonden in zelfbevrediging, wilde en kon Jezus hun niet geven *wat* hun hart *hen* *vroeg*.

Kijk nu een paar jaar verder vooruit en je zult deze twee identieke mannen vinden die de sterkste verklaringen afleggen ten gunste van Gods bereidheid om gebeden te verhoren en te beantwoorden. Hun eigen harten zijn zo vernieuwd door de Heilige Geest, ze zijn zo toegewijd aan de dienst van hun Meester, en ze zijn zo volledig met Hem op één lijn, dat ze niet bang zijn om naar Hem toe te komen en te zeggen: "Doe voor ons wat wij verlangen." Met gezuiverde en onbaatzuchtige verlangens, verheugen ze zich om te ontdekken hoe volledig en heerlijk ze worden bevredigd, zelfs overvloediger dan ze hadden gevraagd. Dus verklaart één van hen (Jakobus) dat als iemand van ons wijsheid mist, we het aan God moeten vragen, die rijkelijk geeft. En dan, alsof hij zich herinnerde aan welk schandelijk zelfzuchtig gebed hij ooit schuldig was geweest, zegt hij: "Jullie vragen en jullie ontvangen niet, omdat jullie te weinig vragen, zodat jullie het kunnen gebruiken voor jullie eigen pleziertjes."

De andere discipel (de geliefde Johannes) roept uit: "Wat we ook *vragen*, we *krijgen* het van Hem, omdat we ons aan Zijn geboden houden en de dingen doen die Hem welgevallig zijn." Het is niet langer het ik dat vertroeteld moet worden, maar God die geëerd wordt. Zodra deze twee christenen hun hoogste geluk in Christus en zijn zaak vonden, ontvingen zij de *wensen* van hun hart. Christus en zij waren een volmaakte eenheid. Zoals een lieve vader graag de redelijke

verzoeken van een plichtsgetrouwe zoon inwilligt, zo willigt onze hemelse Vader graag rechtvaardige en redelijke verzoeken in door Jezus, de Voorbidder.

De enige "gebedsmeter" waar ik in geloof is die welke het *karakter* van onze gebeden en de *geest* waarin we ze aanbieden meet. Het allereerste essentiële voor al het juiste gebed is onvoorwaardelijke onderdanigheid aan Gods wil. "Niettemin, Vader, niet wat ik wil, maar wat U wilt." De rijkste zegen die gebed kan brengen is dat het ons in nauwere gemeenschap en overeenstemming brengt met de al-heilige en de al-liefhebbende.

Dr. Bushnells illustratie van de "boeglijn" geeft dit heel goed weer. Een man staat in een roeiboot op een meer en trekt aan een lijn die aan de oever is vastgemaakt. Zijn ruk beweegt de vaste grond geen haarbreed, maar het beweegt zijn boot wel in de richting van het land. Op dezelfde manier, als ik de lijn van mijn verlangen vastmaak aan de eeuwige troon, verwacht mijn geloof niet dat het de troon beweegt, maar dat het me er dichter naartoe trekt. Als ik meer en meer in harmonie met God kom, ontvang ik alles waar mijn hart het meest naar verlangt. Als ik mijn geluk in Christus vind, ben ik tevreden. Geld, gezondheid, promotie, gemak en alle verwante wereldse verlangens zijn alleen geoorloofd als ze ondergeschikt zijn aan Gods hogere verlangens voor mij; en op het moment dat zij de overhand krijgen, moeten we verwachten dat we ontslagen worden zoals Johannes en Jakobus werden toen *ZELF* de overhand in hen kreeg.

De vraag rijst nu: wat zijn *juiste verlangens*? Voor zover mijn onwetendheid door het Woord verlicht is, zou ik willen antwoorden dat elke begeerte een juiste is, die er alleen op gericht is om *God* te behagen en niet *ZELF*. Genade verbiedt verlangens niet en reduceert ons niet tot een geestelijke vernedering. Het moedigt tegelijkertijd aan dat het onze verlangens zuivert en leidt. Sterker nog, de Bijbel spoort ons aan om "*gretig te verlangen naar de grotere gaven.*" 1 Korintiërs 12:28. Wijsheid van boven, kracht in het uur van nood, geloof, genade, de vulling van de Heilige Geest en verwante zegeningen zijn in

overeenstemming met Gods beloften. Dit zijn precies de dingen waarvan God ons heeft gezegd dat we ze moeten begeren! Daarvoor moeten we "onze mond wijd open doen" en onze harten; en als we dit doen worden we vervuld tot alle volheid van God. Onze hemelse Vader geeft ons de teugels niet uit handen als onze *zelfzuchtigheid* ernaar grijpt. Hij staat ook niet toe dat onze *onwetendheid* bepaalt wat het beste voor ons is. Hij verrast ons vaak door iets te sturen *dat beter is* dan waar we om gevraagd hebben. Maar oneindig het beste wat Hij ons kan geven, is Zijn gunst, die leven is. Als we hierin ons hoogste geluk vinden - o, hoe worden onze zielen dan gezuiverd van onedele, zelfzuchtige, eigenzinnige en goddeloze verlangens! En met welk een feestmaal op Zijn liefde, en met welk een voorproefje van de hemel worden onze beste vragen beantwoord!

De nacht van mislukking - de ochtend van geloof

Veel van de persoonlijke voorvallen in het leven van onze Heer en zijn discipelen lichten op als beelden, met levendig geestelijk onderricht. Een daarvan is die zeer suggestieve ervaring van Petrus en Andreas en de twee zonen van Zebedeüs, toen zij "de hele nacht zwoegden" met hun netten en niets opvingen. Die *lange* nacht werken - en waarschijnlijk ook *hard* werken - betekende een mislukking. Petrus' droevige woorden: "Meester, we hebben de hele nacht geploeterd en niets opgehaald," zouden onder de geschiedenis van meer dan één menselijke onderneming geschreven kunnen staan.

Predikanten schrijven dit grafschrift soms over hun preken, of over een periode van arbeid-die eindigt in lege netten. Christelijke werkers, kijkend naar de omvang van de uitgaven en verwachtingen, en de kleinheid van de zichtbare resultaten, hebben vaak hun netten weggegooid in pure wanhoop!

We kunnen zeggen wat we willen, maar het blijft een feit dat godvruchtige mannen en vrouwen die hard zwoegen voor een nobele onderneming niet altijd onmiddellijk succes boeken, zeker niet als dat voor hun eigen ogen zichtbaar is. *God is soeverein!* En dat betekent dat God altijd zijn eigen zin zal hebben, en niet de onze. We kunnen onze gebedsdiensten, of onze zendingsondernemingen, of welke andere christelijke onderneming dan ook, bemannen met een boot vol bekwame werkers, en net zo zeker als we onze vissen beginnen te tellen voordat we ze gevangen hebben, kunnen we uiteindelijk aan wal komen met een leeg net "Niet door macht, noch door kracht, maar door mijn Geest, zegt de Heer!".

Zelfs de arm van *Paulus* kan de zaadzak doen zwaaien en *Apollos* kan het bevoeiingswater met zijn voet leiden, maar God alleen kan de toename geven. Dit is de les die we steeds opnieuw moeten leren, want onze hemelse Vader spreekt altijd Zijn veto uit over elke claim van menselijke onafhankelijkheid.

Maar laten we het blad omslaan en zien hoe de *nacht van mislukking* werd gevolgd door de *morgen van geloof*. Als de zon de blauwe golven van Galilea heeft verlicht, en een hele marine van vissersboten langs het strand ligt, verschijnt Jezus. Hij houdt een toespraak voor de menigte op het strand en denkt dan aan Zijn arme, teleurgestelde discipelen. Hij voelt altijd met ons mee, in onze teleurstellingen. Hij wist wat een vermoeiende en vruchteloze nacht de vier vissers hadden doorgebracht, en toen Hij zag dat hun netten gewassen en hersteld waren, gaf Hij het bevel: "Ga uit in diep water en laat de netten zakken voor een vangst." Petrus had een enorme menselijke natuur in zich; dus zegt hij openhartig: "Meester, we hebben de hele nacht geploeterd en niets gevangen." Had hij het hierbij gelaten, dan had hij een scherpe berisping verdiend. Hij was vertwijfeld, maar hij was niet wanhopig. Dus schiet uit zijn gretige tong dat nobele antwoord: "Niettemin, Heer, op Uw woord zal ik het net laten zakken."

Hier is een motto voor het geloof om aan zijn masten te spijkeren. Het geloof is meer dan bereid om nog een onderneming te wagen - ja, een heleboel - op voorwaarde dat het het "woord" van Jezus heeft om door te gaan. Christus bood aan om Zelf met hen mee te gaan. Christus geeft het bevel: "Ga de diepte in!" Het geloof hoeft niets anders te doen dan de bevelen te gehoorzamen en zich aan de roeispaan te houden. Het net gaat naar beneden. En zie! een machtige zwerm vissen stroomt in het net, zodat de mazen breken door het gewicht ervan. Zo druk als vurige christenen zijn in de heerlijkste opwekking, zo druk zijn Petrus en Andreas met het binnenhalen van dat overvolle net. Ah, *geloof* heeft nu *volheid* gebracht.

Dat gebeurt altijd. Petrus seint Johannes en Jacobus om hun twee boten langszij te brengen en te helpen bij het oogsten van de grote hoeveelheid vis. Beide boten zijn zo overbeladen dat ze dreigen te zinken. En Petrus is zo overweldigd door de wonderbaarlijke kracht van Jezus van Nazareth dat hij zich op Jezus' knieën werpt en uitroept: "O Heer, ik ben een zondig mens!" Jezus lijkt hem zo groots, en hij lijkt zichzelf zo onwaardig, dat hij zich niet geschikt voelt om in de aanwezigheid van zijn Heer te blijven. Zoet was het antwoord van

Christus aan de ontzagwekkende discipel: "Vrees niet, Petrus, voortaan zul je vissen naar zielen, voortaan zul je mensen vangen!"

Ik heb vaak gedacht dat de ervaring van die *nacht van mislukking* en die *ochtend van succes* een geweldige les moet zijn geweest in de scholing van die apostelen. Precies zo'n les hebben we nu nodig. We moeten leren dat succes niet afhangt van sterke armen of sterke netten of goed bemande boten. Het hangt af van *de aanwezigheid van Christus* met ons in de boten, en *onze gehoorzaamheid aan Zijn* goddelijke aanwijzingen.

Ik denk dat we Zijn hemelse stem van liefde horen die tegen ons allen zegt, broeders en zusters: "Ga de diepte in!" Verlaat de ondiepe plaatsen. Ga op zoek naar diepe ervaringen, diepe studie van Gods kostbare waarheid en diepere toevoer van de Geest van Christus. Dan kunnen we niet volledig falen, want geloof overwint en alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft. Aan het eind van elke nacht die we zonder Christus hebben doorgebracht (hoe hard we ook zwoegen) kun je "mislukking" schrijven. Aan het einde van elke dag die je met Christus en onder Zijn toezicht doorbrengt, zul je met vreugde schrijven: "Volheid van zegeningen".

Christenen voor de wereld-niet van de wereld

Er lag een wonderbaarlijke betekenis in dat voorbede van onze Heer aan de vooravond van zijn lijden: "Mijn gebed is niet dat U hen uit de wereld wegneemt, maar dat U hen beschermt tegen de boze." Johannes 17:15. Het behoeden van de wereld voor moreel verderf hing af van het behoeden van de kerk van God. "Gij zijt Mijn getuigen," zei de Meester. De volgelingen van Christus moesten Zijn vertegenwoordigers zijn; de zichtbaarheid van Christus op aarde moest zijn in de *personen*, in de *daden* en *levens* van hen die Hij had verlost om een bijzonder volk te zijn, ijverig in goede werken.

Zij moesten een *heilzame zuurdesem* zijn, die de hele massa van de zondige mensheid doordrong; zij moesten het *zout* der aarde zijn, die de samenleving voor bederf behoeftte door de smaak van pure godsvrucht. "Laat uw licht schijnen!" Schijnen" betekent iets meer dan het bezit van een vernieuwd hart of het genieten van een innerlijke vrede. Het betekent de lichtende weerspiegeling van Christus in karakter en gedrag.

Deze wereld kan het zich niet veroorloven dat christenen ontaarden of gedemoraliseerd raken. Geen enkele stad kan het zich veroorloven dat haar gasinstallatie zo beschadigd wordt dat haar straten in duisternis gehuld blijven, of dat haar watersysteem zo verwaarloosd wordt dat ze ten prooi valt aan tyfus of cholera. Goddelijke genade wordt geschonken om de bezitter ervan te zuiveren; en hij moet op zijn beurt zijn deel doen om de gemeenschap te zuiveren. Als hij faalt, is de gemeenschap de verliezer.

Wij, die beweren dat we ons christenen noemen, zouden moeten weten dat de wereld van ons verwacht dat we staan voor gerechtigheid en dat we nooit compromissen sluiten; dat we fungeren als ontsmettingsmiddelen en onze smaak behouden; dat we hen overeind houden en niet door hen naar beneden worden gesleurd. Als al het bestaande christendom failliet zou gaan qua karakter, zouden zelfs de spotters zelf bang worden. Hoe ze ook spotten, ze verwachten van ons

dat we onze kleuren behouden. Onze desertie van God en het recht zou ons niet alleen te schande maken, het zou zelfs de goddelozen alarmeren. "Als deze wereld zo slecht is met de Christelijke religie," zei de schrandere Franklin, "wat zou het dan zijn zonder?"

Een persoonlijk voorval zal dit geheime vertrouwen illustreren dat de mensen van de wereld op de mensen van God hebben. Een jongeman, die een belijdend christen was, probeerde het hart en de hand van een rijke en modieuze jongedame te veroveren. Zijn poging slaagde niet en op een dag zei ze tegen hem: "Je weet dat je lid bent van de kerk, en ik ben een vrolijk meisje, erg gesteld op wat jullie *de geneugten van de wereld* noemen." Dit deed hem vermoeden dat zijn godsdienst de hindernis was voor zijn succes in het winnen van haar toestemming om met hem te trouwen. Hij diende daarom een verzoek in bij de officieren van zijn kerk, die erg los in haar voegen moet zijn geweest, om hem van zijn lidmaatschap te ontheffen. Zij verleenden het. "Nu," zei hij tegen haar, toen hij haar weer ontmoette, "is de barrière opgeheven. Ik heb teruggetrokken uit mijn kerk en ik doe geen enkele belijdenis een christen te zijn."

Het eerlijke meisje keerde zich met afschuw naar hem toe en zei tegen hem: "Je weet dat ik een frivool leven heb geleid en ik voel me te zwak om verleidingen te weerstaan. Ik besloot dat ik nooit met een man zou trouwen die niet sterk genoeg was om zelf standvastig te zijn en om mij ook staande te houden. Ik zei wat ik deed alleen maar om jou op de proef te stellen; en als je niet genoeg principes hebt om bij je geloof te blijven, dan heb je niet genoeg principes om mijn echtgenoot te zijn. Laat me je nooit meer zien!"

Of dit incident nu echt is of niet, de les die het leert staat buiten kijf. De wereld verwacht van christenen dat ze hun kleuren trouw blijven; als we ze in de steek laten, ontoren we niet alleen onze Meester en onszelf, maar stellen we ook de wereld teleur.

De kerk van Christus zal de wereld nooit redden door zichzelf te seculariseren of haar strikte principes van trouw aan wat juist, puur en

heilig is op te geven. *Aanpassing aan de wereld zal de wereld nooit bekeren.* "Ga uit en wees afgescheiden," zegt de Heer, "en raak geen onrein ding aan." Zelfs als de wereld erin zou slagen om de kerk naar beneden te halen naar haar eigen standaard van mening en praktijk, zou het alleen haar eigen morele vernietiging bewerken.

Het zou de lichthuizen doven die mijn eigen kanalen verlichten; het zou de geestelijke zuurdesem vernietigen die Christus heeft verordend en bereid om de menselijke samenleving te redden van corruptie. De vraag van deze tijd is niet om de aanspraken van God te verlagen, maar om ze te verhogen; niet om het gezag van de goddelijke inspiratie te verzwakken, maar om het te versterken; niet om de verplichtingen aan de Bijbelse geloofsbelijdenissen los te laten, maar om ze aan te scherpen; niet om het christendom aan te passen aan de gedachten en de mode van de tijd, maar om het standvastig en gestaag aan zijn oorspronkelijke normen te houden. We moeten niet alleen vasthouden aan *het geloof* dat eens aan de heiligen is overgeleverd, maar ook aan de *praktijken* die in Gods Woord worden voorgeschreven. De kerk van vandaag loopt geen gevaar van buitensporig puritanisme. Het gevaar ligt in de tegenovergestelde richting.

Overeenstemming met de wereld verzwakt de ruggengraat van de kerk en vermindert zo haar kracht om de wereld op te tillen naar God. "Als je een man uit een put wilt trekken," zei de schilderachtige oude Philip Henry, "moet je een goede houvast hebben, anders trekt hij jou erin."

In geen enkele richting zouden Christenen hun getuigenis nadrukkelijker moeten laten horen dan op het gebied van rechtvaardig leven. De zonde van de moderne beschaving is goed beschreven als "meer van *voorwaarden* maken dan van *karakter*". De essentie van Bijbelse religie is dat *karakter* alles is, en *gedrag* de test en het bewijs van karakter. "Aan hun vruchten zult gij hen kennen"; maak de boom goed en de vruchten zullen erop lijken. Dit is de kern van de praktische leer van Christus. Hij "gaf Zichzelf voor ons, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en voor Zichzelf een bijzonder volk zou reinigen". In de Herziene Versie staat: "opdat Hij Zichzelf een volk

zou reinigen tot Zijn eigendom." De kern hiervan is dat Christus ons bezit en niet de wereld. Onze eerste plicht is aan Hem, en dit is werkelijk de meest effectieve manier om hen te dienen. Onze trouw aan Christus moet de redding van de wereld zijn. Op het moment dat we Hem verraden, verraden we hen en ontdoen we onszelf van alle hervormende en regenererende kracht.

Als het zout zijn smaak heeft verloren, is het voor niets anders goed dan om verstoten en vertrapt te worden door de mensen. Als een christen zich zo gedraagt dat hij door zijn onbekeerde naasten wordt veracht, berokkent hij hun een onberekenbare schade. Hij bevestigt hen in ongeloof. Hij brengt het christendom in verachting. Hij *vergiftigt de bron* waaruit ze goede invloeden zouden moeten putten. "Jullie zijn mijn getuigen," zei onze liefhebbende Heer en Meester; maar wat als de getuigen vals zweren?

In welke richting we het ook toepassen, het feit blijft duidelijk dat onze goddeloze samenleving een strenge, zuivere, eerlijke, zelfverloochenende, godvruchtige kerk nodig heeft. In handel en commercie heeft het christendom zijn onmisbare plaats en Gods volk zijn gebied van nut. De Gouden Regel is de maatstaf van de ware christen; handel wordt bedrog als deze niet wordt gebruikt of wordt gebroken. Wanneer een kerklid in gebreke blijft of oplichter wordt, herhaalt hij de zonde van Judas. Christus is verraden en het vertrouwen van de mensen in de integriteit van de Bijbel is tot op het bot verbrijzeld. Een christelijke koopman, fabrikant of monteur heeft de roeping om Christus te dienen en zijn medemensen te redden, net zo goed als elke andere evangeliepriester. Elk beetje zuurdesem heeft zijn plaats.

Het sociale leven, met de toename van rijkdom, heeft een trend naar demoralisatie. Luxe verzwakt de moraal. Volksvermaken worden zinnelijk en bieden hun verleidingen aan de kerk aan. "Wordt niet gelijkvormig aan de wereld" is van toepassing op het theater, de balzaal, de wijnbeker en op alles wat Gods aarde in "Kermis van stad IJdelheid" zou veranderen. Aanpassing aan de wereld komt uiteindelijk

neer op meer dan het bederven van de kerk van Christus. Het dooft het licht dat Christus heeft ontstoken; het vernietigt het zuurdesem dat Hij heeft bereid om een "wereld die in goddeloosheid ligt" te zuiveren, te verzoeten en te redden.

Een preek voor de hele week

"Waarom ga je naar die dominee luisteren? Hij is geen briljante prediker." "Heel waar," was het verstandige antwoord; "Ik weet dat zijn *preekprestaties* niet briljant zijn, maar *zijn leven is de hele week een preek voor mij*." *Karakter* is voor een predikant net zo belangrijk als voor een privé-christen. Meer dan één kanselredenaar heeft het effect van zijn toespraken tenietgedaan door zijn *egoïsme*, zijn *gewetenloze praktijken*, zijn *opvliegend karakter* of een andere zeer *onchristelijke eigenschap*. Aan de andere kant ligt de helft van de kracht van sommige eminente voorgangers in hun pure, onberispelijke vroomheid. Iedereen vertrouwt hen. Hun onbaatzuchtige nederigheid zou een spotter het zwijgen opleggen. Hoe goed ze ook zijn op de kansel, ze zijn er buiten nog beter. Hun leven is welsprekend van maandagmorgen tot zaterdagavond.

Wat waar is voor de bediening, geldt evenzeer voor leken. Een eerlijk, consequent, godvruchtig karakter is de hele week een "preek". Neen, het is de prediking van Christus zelf; want Christus leeft in zo'n gelovige en straalt van hem af. De vruchten van deze goede man zijn de vruchten van Christus, net zo goed als de vruchten van Christus zelf, net zoals de grote, weelderige druiven het resultaat zijn van een vruchtbare wijnstok. De eer komt niet toe aan de druiven, maar aan de wijnstok die zulke prachtige vruchten voortbrengt. Onze goddelijke Heer erkende dit toen Hij zei dat Hij hierin verheerlijkt werd, wanneer Zijn discipelen veel vrucht droegen. De godvruchtige christen - zuiver van hart en onbesmet door de wereld - is de beste prediker van het evangelie. En het is juist door het gebrek aan dit evangeliezout dat de samenleving lijdt onder corruptie en verval. Opwekkingen en bekeringen zijn er pijnlijk weinig. De opwekking die het meest dringend nodig is, is een opwekking van praktische godsvrucht. Zondagse prediking is niet genoeg; we hebben meer "preken door de week" nodig.

Laten we naar de kern gaan. De enige basis van een goed karakter is een vernieuwd hart, een hart waarin Jezus Christus leeft door zijn

goddelijke Geest, een hart dat de gewoonte heeft om de geboden van Christus te gehoorzamen. Zo'n mens haalt zijn drijfveren voor actie uit zijn diepe, blijvende liefde voor Jezus. Vanuit zijn wortels komt zijn dagelijkse toewijding aan die dingen die zuiver en eerlijk en lieflijk en van goede reputatie zijn. Geworteld in Christus is hij niet gemakkelijk van zijn stuk te brengen. Hij buigt niet voor listen en geeft niet toe aan verleidingen. De wereld kan zo'n man niet bewegen. Wat kan hem de veranderende, frivole mode schelen; zijn mode is om de wil van zijn heilige Meester te doen.

Een *geestelijke droogte* droogt zo'n christen niet op. Sommige gemeenteleden bloeien alleen tijdens de zware regens van een opwekkingsseizoen; de rest van het jaar zijn ze zo bruin en dor als de woestijn! Als hun voorgangers ziek en moe worden van zulke grillige belijders, hoe geduldig moet hun Heer dan wel niet zijn om hen überhaupt te verdragen!

Laat de lezer van dit boek zichzelf onderzoeken in het licht van het geweten en Gods Woord. Misschien vraagt u zich af waarom zo weinigen zich bekeren en waarom de kerk zo weinig kracht heeft, waarom het bezoek aan Gods huis zo karig is en de toestand van de godsdienst zo laag. De reden is dat er de hele week door meer van de *prediking van de praktijk* nodig is. En niemand van ons kan hoger komen voor de wereld dan de bron in ons eigen hart. "O God, vernieuw in mij een rechtschapen geest!"

Het lelie-werk op de pilaren

Er stonden twee massieve pilaren in het voorportaal van Salomo's Tempel die de namen "Jachin" en "Boaz" droegen. De ene naam betekent "Hij zal vestigen" en de andere betekent "In kracht." De twee samen zijn bewonderenswaardige emblemen van een solide goed karakter. Ze zijn niet hol, vallen niet gemakkelijk van hun basis af en zijn van onvergankelijk materiaal - ze typeren de stevigheid en de kracht van de man die onwrikbaar vaststaat, vertrouwend op de Heer. Maar terwijl deze twee pilaren *sterk* werden gemaakt, werden ze ook *versierd*; want ze werden omkranst met fijne kettingen van gesneden granaatappels. Zo worden *kracht* en *schoonheid* gecombineerd in elk goed ontwikkeld christelijk karakter.

Schoonheid is die combinatie van harmonie in kleur of vorm die het oog van de toeschouwer plezier geeft. Een van de diepste gebeden in de Bijbel is het gebed dat de schoonheid van de Heer onze God over ons mag zijn. Een van de rijkste beloften is dat "de zachtmoedigen zal Hij met heil versieren" en het hoogste ideaal dat ons wordt voorgehouden is "de schoonheid van heiligheid". Wanneer onze ogen onze tronende Heiland in zijn hemelse pracht aanschouwen, dan zullen ze "de Koning in zijn schoonheid zien". Het was de onuitsprekelijke volmaaktheid van Jezus van Nazareth die niet alleen de glorie van het Nieuwe Testament vormt, maar ook het meest onbeantwoordbare argument levert voor de wezenlijke goddelijkheid die in menselijke gedaante was gekleed.

Christus heeft elk van zijn discipelen opgedragen om hem te bestuderen, van hem te leren en zijn voorbeeld te nadoen. *Een ware christen is de vertegenwoordiger van Christus in deze wereld*, de enige belichaming van de leer en de invloeden van het evangelie die in de menselijke samenleving aanwezig is. Hoe belangrijk is het dan dat wij, die belijden dat we christenen zijn en onszelf christenen noemen, ons christendom aantrekkelijk maken! Een groot aantal mensen weet heel weinig en denkt heel weinig na over de Heer Jezus; bijna al het beeld dat ze krijgen van zijn godsdienst is wat ze zien in degenen die het belijden, en hun ogen zijn zo scherp als die van een lynx, om te

ontdekken of hun naaste ook maar een beetje beter is door zijn godsdienst. Ik durf te beweren dat het leven van William E. Dodge de meest welsprekende preek ten gunste van het praktische christendom was die de laatste tijd in deze gemeenschap is gehouden. Het was menig deel van ingenieuze apologetiek waard om het ongeloof te weerleggen en de tegenstanders het zwijgen op te leggen. "Dan zullen zij de leer over God, onze Heiland, in alle opzichten aantrekkelijk maken." Titus 2:10

Maar niet alle degelijke vroomheid is zo aantrekkelijk als ze gemaakt zou kunnen worden. Er is menig Jachin en een Boaz-die niet veel lelie-werk over zijn harde en weerzinwekkende karakter heeft. Natuurlijk verwijzen we niet naar zulke schandelijke overtredingen als waaraan sommige gemeenteleden zich schuldig maken, die hun burens bedriegen, of trustfondsen stelen, of knoeierijen bedrijven in de politiek, of zichzelf bevuild met zinnelijke uitspattingen. Zulke leden van de kudde dragen geen *vacht* die groot genoeg is om de *wolf* te verbergen! Maar we zouden duizenden oprechte christenen kunnen noemen, eerlijk van hart en oprecht in hun beloften, die er wonderbaarlijk op vooruit zouden gaan als ze een paar van hun *lelijke takken* zouden afsnijden.

Egoïstische broeder 'A' zou er beter uitzien in de ogen van zijn burens, als hij een vrijgeviger hand had. Broeder 'B' is vroom in zijn gebeden, maar zijn klerken en zijn werknemers zouden er beter van genieten als hij ze niet behandelde alsof het pakezels waren. Mevrouw 'C' is onvermoeibaar in de Ladies' Benevolent Union; maar haar slechtgeklede kinderen zien eruit alsof ze thuis een Dorcas Society nodig hebben. En zo kunnen we door het alfabet gaan met beschrijvingen van hen die door Gods genade bekeerd zijn, maar ze hebben niet veel van de genaden van "lelie-werk" aan hun vrome bouwwerken toegevoegd. Niemand van ons hoeft een mijl af te leggen om een aantal *onbetwistbare christenen* te vinden die hun godsdienst *verzuren* met *censuur*. Geef toe dat hun standaard hoog en veeleisend is; maar wie heeft hen rechters gemaakt over hun burens? Na een uur

met hen gepraat te hebben, krijg je een ongevoelig vooroordeel tegen sommige van de beste mensen in je gemeenschap.

Zulke christenen bevinden zich in *Gods boomgaard*, maar ze dragen *krabappels*. Iedereen respecteert hun oprechtheid, zowel in geloof als in gedrag; maar niemand houdt van hen. Ik had eens een eerbiedwaardig en zeer godvruchtig lid van mijn kerk, die voor zover ik weet nooit iets *verkeerds* deed. Toch moet ik tot mijn spijt zeggen dat hij bijna nooit iets *aangenaams* deed! Er zat een goede, gezonde *noot* in die kastanjabol, maar niemand prikte graag in zijn vingers om eraan te komen. Dus de ruige, eerlijke oude man moest zijn weg naar *de* hemel *vervolgen*, *werkend* en *biddend* en *scheldend* terwijl hij koppig verder ging; en zelfs de kinderen in de straat waren bijna bang om met hem te praten. Ik neem aan dat hij milder is geworden sinds hij in de aangename atmosfeer van de hemelse wereld is terechtgekomen. Een van de meest gezegende dingen aan de hemel is dat de besten en heiligsten die daar toegelaten worden, elk onaangenaam ding buiten de poorten hebben gelaten!

Heiliging is een echt en genadig proces, en het bereikt nooit volledigheid in dit leven. Dit zou ons *tolerant* en barmhartig moeten maken ten opzichte van de *zwakheden* van oprechte volgelingen van onze Meester. Toch mag dit nooit een *excuus* zijn voor het moedwillig vasthouden aan woorden, praktijken of karaktertrekken die onze religie ontsieren en onze invloed bederven. Bij het bouwen van een karakter voor de eeuwigheid moeten we letten op de indruk die het maakt op onze medemensen; we zijn net zo goed verplicht om het te versieren met "lelie-werk" als dat we het bouwwerk solide en duurzaam moeten maken.

Een *aantrekkelijke christen* is degene die het dichtst in de buurt komt van de gulden middenweg tussen *liefde* aan de ene kant en *standvastigheid* aan de andere kant. Hij is streng, maar niet kritisch. Hij is gezond en toch lief en zacht, als iemand die veel in de zonneshijn van Christus' aangezicht vertoeft. Hij maakt zich nooit schuldig aan minachting door een compromis te sluiten met het

verkeerde, noch lokt hij anderen uit tot een afkeer van hem door het goede te doen op een zeer *harde, hatelijke of onverdraagzame* manier. Onze Meester is ons voorbeeld. Wat een prachtig lelie-werk van zachtmoeidigheid, verdraagzaamheid en onzelfzuchtige liefde sierde de massieve goddelijkheid van dat leven! Wat Hij was, zouden wij, in onze onvolmaakte mate, moeten bidden en nastreven. Bestudeer Jezus, broeders. Verzadig jullie zielen met zijn geest. Zijn *genade* die aan jullie *wordt doorgegeven* en zijn *voorbeeld nadoen*, kan misvormingen in schoonheid veranderen en jullie levens versieren met die dingen die waar en eerlijk en lieflijk en van goede reputatie zijn. Hij die zielen wint is wijs. Maar als we de zorgeloze en goddeloze mensen voor onze Heiland willen winnen, dan moeten we *onze dagelijkse godsdienst aantrekkelijker maken*.

De spanning weerstaan

"Wat kan ik dan doen?" vroeg David. "Vertel het me en ik zal het voor je doen." Toen antwoordden ze: "Het was Saul die van plan was om ons te vernietigen, om te voorkomen dat we überhaupt een plaats zouden hebben in Israël. Laat daarom zeven zonen of kleinzonen van Saul aan ons overleveren en wij zullen ze voor de Heer terechtstellen in Gibeon, op de berg van de Heer." "Goed," zei de koning, "ik zal het doen." David gaf hun de twee zonen van Saul, Armoni en Mephibosheth, wiens moeder **Rizpa** was. Hij gaf hun ook de vijf zonen van Sauls dochter Merab. De mannen van Gibeon hingen hen op de berg voor het aangezicht van de Heer.

Toen spreidde *Rizpa*, de moeder van twee van de mannen, een kleed uit op een rots en bleef daar het hele oogstseizoen. Ze voorkwam dat gieren hun lichamen overdag zouden verscheuren en dat wilde dieren hen 's nachts zouden opeten. 2 Samuël 21:3-10

Hoe vaak horen we ooit een preek of denken we ooit aan *die arme Rizpa*? Daar zit ze - in het heilige verhaal - vijf lange, vermoeiende maanden op de rouwstoel op de rots van Gibeon. De middagzon stort haar hitte op haar hoofd en de middernacht haar ijzige dauw, maar die kan haar niet van haar vaste wake naast de gestalten van haar twee gekruisigde zonen verdrijven. Van de vroege oogsten in april tot de vroege regens in oktober staat ze niet toe dat de vogels van de lucht hen overdag aanvallen, noch dat de beesten van het veld hen 's nachts aanvallen. De reizigers over de noordelijke weg van Jeruzalem raken gewend aan het vreemde, droevige schouwspel van die hartverscheurende moeder die de overblijfselen van haar mooie Mefibosheth en Armoni bewaakt tegen gieren en jakhalzen.

Deze twee jongeren werden gekruisigd; daar lijkt weinig twijfel over te bestaan. Ze werden geofferd om de woede van de Gibeonieten te bedaren voor de wreedheden die hun vader Saul ooit op hen had uitgeoefend. Als we die vrouw, *Rizpa*, zouden kunnen vragen wat haar in staat stelde om die vijf maanden van zware spanning te doorstaan,

dan zou haar antwoord in één enkel woord zijn: "Liefde. Het was de onverstoorbare genegenheid van het hart van een ware moeder. Het overstijgt elke andere aardse genegenheid. Het kan niet worden verkild door egoïsme, noch ontmoedigd door gevaar, noch verzwakt door waardeloosheid, noch verstikt door ondankbaarheid. Dit was het koord dat Rizpa bond aan die lange wake op de verlaten rots en dat de enorme spanning doorstond.

Er is een les voor elke Christen in deze ontroerende episode van de "moeder van verdriet" op de rots van Gibeon. Er is maar één principe in het menselijk hart dat bestand is tegen de zware druk die de dagelijkse verleiding en beproeving op ons uitoefent. Het is *liefde voor Jezus*. Ons hart moet in onze godsdienst zijn en onze godsdienst in ons hart, anders is het een *moeizame sleur* of een *vervelende huichelarij*. Dit is de geheime reden waarom zoveel kerkleden hun plichten verzaken. Er is geen echte, langdurige liefde voor hun gekruisigde Meester in de kern van hun hart. Dus is hun godsdienst zwoegen en werken. De Bijbel wordt genomen als een bitter *medicijn* en niet verslonden als zoete *honing*. Er moet voortdurend gelokt en omgekocht worden met mooie prediking en mooie muziek, anders zou de zondagsdienst een soort *verplichte boetedoening* zijn. Zoals het nu is, brengt ongeveer elke regenachtige zondag twijfel en schande over de helft van van de *belijdende vroomheid* van het land. Een man in wiens ziel de liefde voor Jezus geen bel van toewijding doet rinkelen, is altijd blij met een excuus om zich op een onaangename dag aan het heiligdom te onttrekken.

Geld geven voor de zaak van Christus is voor zo'n professor een orthodoxe diefstal; hij gooit zijn bijdrage met tegenzin in de zak, alsof hij wil zeggen: "Daar is het, want je moet het hebben; wanneer zal het gedaan zijn met deze eeuwige giften?" De hele routine van uiterlijke dienst in de naam van de godsdienst wordt slaafs, vals en harteloos doorlopen, alsof de zweep van een opzichter over het hoofd wordt geslingerd. Zo'n christendom is christeloos. Er is geen vreugde en geen kracht in, en wanneer een zware druk van verleiding op de bezitter ervan komt, knapt het als een draad en laat hem achter in een

vreselijke val. Het geheim van elk geval van slechte terugval gedurende het afgelopen jaar was het gebrek aan blijvende kracht; en die blijvende kracht is alleen gebaseerd op de inwoning van Christus en een opperste liefde voor Hem.

Liefde voor Jezus is essentieel voor het christendom. Het verdraagt alle dingen; het faalt nooit. Geen ontbering kan haar uithongeren en geen last kan haar afbreken. Het houdt het hart van de zendeling warm, te midden van de sneeuw van de Rocky Mountains, en geeft zoetheid aan de korst die de overwerkte naaister eet in haar eenzame onderkomen, het loon van de zonde veronachtzamd. Het is de kern van alle vroomheid waar Christus graag naar kijkt. Het is de enige remedie tegen de heersende wereldsheid en gierigheid en modeverering, die in te veel kerken zo'n ravage hebben aangericht. "De liefde van Christus dwingt ons." 2 Korintiërs 5:14

De testvraag voor elk christelijk leven is: heb ik in mijn diepste hart een liefde voor Jezus die sterk genoeg is om de druk te weerstaan? Mijn religieuze belijdenis heeft zijn nieuwhed verloren; zal het standhouden? Verleidingen zullen komen; zal ik ze overwinnen of breken? Christus eist constante trouw; kan ik trouw aan Hem zijn? Ben ik net zo bereid om dag en nacht de wacht te houden om zijn eer te beschermen als die arme Rizpa was om de levenloze vormen van haar geliefde zonen te beschermen tegen de vogels en de beesten? Dit zijn de vragen die het merg van onze religie raken. Ze liggen ten grondslag aan ons hele hart-leven, ons kerk-leven en het bestaan van elk werk van zelfverloochenende liefdadigheid.

Mijn broeder, er is maar één manier om een standvastig christen te zijn, een grondige zielreddende christen. Het is om het hart vol van Jezus te krijgen, zo vol dat de wereld, de begeerten van het vlees en de duivel geen voet aan de grond kunnen krijgen. Of je nu een voorganger bent die verlangt naar een nieuwe zegen op je kudde, of een zondagsschoolleraar die de leiding heeft over jonge onsterfelijken, of een ouder die de haardkooi bewaakt, of een filantroop die zich inzet

voor de onwetenden, de lijdenden en de verlorenen, je hebt deze altijd levende steunpilaar en inspiratie nodig.

Als je alleen van Jezus *houdt*, zul je graag voor Hem *leven* en voor Hem *werken*. Jakob zwoegde zeven jaar trouw voor Rachel, en zij schenen hem slechts enkele dagen, voor de liefde die hij had voor de schone maagd in de velden van Laban. *De arbeid van de liefde was licht*. Wil jij dan een lichte, vreugdevolle arbeider zijn in de wijngaard van Christus? Maak je hart vol van Hem. Wil je een kracht zijn in je kerk? Maak je hart vol van Jezus.

Wil je behoed worden voor een terugval? Bewaar jezelf dan in de liefde van je Heiland. Leg die meesterlijke genegenheid zo diep neer dat ze aan alle zelfzucht ten grondslag ligt; zo diep dat de vorst van het huidige scepticisme haar niet kan bereiken; zo diep dat de wrijvingen van het dagelijkse leven haar niet kunnen aantasten; zo diep dat de macht van de verleiding haar niet kan raken; zo diep dat zelfs wanneer de ouderdom de andere genegenheden van onze natuur opdroogt, deze eeuwige liefde zal stromen als een heerlijke bron.

Laten we dan af en toe stoppen en eens kijken naar die standvastige Rizpa die naast het kruis van haar gekruisigde zonen toekeek. Ze hield stand tot haar nobele standvastigheid het oog van de koning won en hun eervolle begrafenis veilig stelde. Er is een oneindig heiliger kruis, een oneindig goddelijker offer, dat onze standvastige trouw eist. Als de liefde van een moeder al zoveel kan verdragen, wat kan de liefde van een verlostte ziel voor haar Verlosser dan niet verdragen? O, voor een nieuwe doop van deze machtige liefde - een nieuwe en volledige uitstorting, zodat geen vervloekte geest van de wereld, geen verleiding, geen zelfverheerlijking, nee, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God die in Christus Jezus, onze Heer, is!

EEN VOOR EEN

Toen ik nog een jongen was, ging ik in de rijpe maand oktober altijd mee met het verzamelen van appels. Het gewone fruit, dat bestemd was voor de ciderpers of de varkens, werd van de bomen geschud en het kneuzen kon geen kwaad. Maar de *pippines* en *Spitzenbergs*, die bestemd waren voor de appelbakken, werden zorgvuldig met de hand geplukt. Die werden *één voor één* verzameld; het was de bedoeling dat ze de winter zouden doorkomen.

Dit proces illustreert de enige effectieve methode voor de bekering van zielen. "Jullie zullen *één voor één* verzameld worden," was de verklaring die in de oude tijd aan Gods volk werd gegeven. De Heer verklaart dat Hij in de tijd van de zuivering en het herstel van Israël zijn graan zaad voor zaad zou verzamelen; elk zaad zou getest moeten worden, en niet één zaadje zou over het hoofd gezien mogen worden, of één echte pit zou verloren mogen gaan. Dit benadrukt het feit dat er in Gods ogen niet zoiets bestaat als "de massa". God ziet alleen individuen; ieder individu is anders dan ieder ander en ieder individu is de bezitter van een onsterfelijke ziel. Schuld is een individueel iets dat bij een persoonlijk geweten hoort; als een natie zondigt, of als een kerk afdwaalt, betekent dat gewoon dat er heel veel persoonlijke zondaars zijn. Noch worden zondaars gered door regimenten. Toen op één dag drieduizend mensen in Jeruzalem tot bekering kwamen, had ieder voor zich berouw, kwam ieder in persoonlijke vereniging met de opgestane Christus.

Wanneer christenen zich serieus inspannen voor de bekering van zielen, is het van vitaal belang om het voorbeeld van Jezus en Zijn apostelen te bestuderen en te nadoen. Een zeer groot deel van de geïnspireerde biografie van Christus wordt in beslag genomen door zijn *persoonlijke gesprekken* met een schuldige vrouw bij een put, met een tollenaar langs de kant van de weg, met een jonge heerser, met een blinde bedelaar of met een Nicodemus in een privékamer. Voor de Zoon van God, net als voor elke trouwe *evangeliebedienaar*, was één

ziel een groot publiek. De uitgebreide toespraken die Christus hield, waren gericht op iedere toehoorder voor Hem.

Er is geen duidelijker feit te zien in het boek Handelingen dan dat het voornamelijk het verslag is van individuele inspanningen voor de bekering of geestelijke training van individuen. Die eerste christenen waren mannen en vrouwen die hun persoonlijke verantwoordelijkheid en de kracht van persoonlijke inspanning goed begrepen. Zoek, als je kunt, de aanstelling van één "commissie" in het boek Handelingen. Zeven mannen werden inderdaad aangewezen voor het werk van het uitdelen van liefdadigheid aan de armen; maar dit werd gedaan om de anderen vrij te maken voor persoonlijke arbeid in het verkondigen van het woord des levens. Er wordt heel weinig gezegd over kerkelijke organisaties. Niets mocht de mens van de mens houden, de individuele gelovige van de individuele zondaar. Petrus gaat direct achter Cornelius aan; Filippus praat rechtstreeks met de penningmeester van koningin Candace; Aquila en Priscilla hebben een grote bijbelklas in de persoon van de welbespraakte Apollos; en Dorcas is een naai-vereniging op zichzelf.

Te midden van alle comités en vergaderingen en eindeloos gepraat over opwekkingen, is er niet het gevaar dat elke christen vergeet dat hij of zij de drager is van één lamp? En als die lamp goed gevuld is met genade en het licht ervan liefdevol op het pad van één zondaar geworpen wordt, zal er meer goeds bereikt worden dan door een hele fakkeltocht op parade. Een *menigte* staat vaak in de weg wanneer een ziel gered moet worden. Christus leidde een dove man *uit de menigte* toen Hij met hem alleen wilde handelen. Die vroege christenen verrichtten wonderen voor God en de stervende mensheid, maar ze bereikten ze door de eenvoudige directe methode, iedere man tot zijn medemens. *Persoonlijke heiligheid maakte van elke werker een partner van de almachtige Jezus.*

Als ik terugdenk aan mijn eigen ervaring als predikant, kan ik getuigen dat bijna al het bekeringswerk door persoonlijk contact met zielen is gedaan. Ik herkende bijvoorbeeld eens in de gemeente een

nieuwkomer, en bij mijn eerste bezoek aan zijn huis werd ik sterk tot hem aangetrokken als een zeer edelmoedig, mannelijk karakter. Een lang gesprek met hem leek weinig indruk te maken, maar voordat ik wegging nam hij me mee de trap op om zijn drie of vier rozige kinderen in hun wiegies te zien. Terwijl we naar de slapende engeltjes stonden te kijken, zei ik tegen hem: "Mijn vriend, wat voor vader ga jij voor deze kinderen zijn? Leid je ze naar de hemel of naar de hel?" Die pijl bleef zitten. Bij onze volgende communie zat hij aan de tafel van de Meester en hij werd al snel een zeer nuttige functionaris in de kerk. Er is een *deur die niet op slot zit* in ieders hart, als we God alleen maar vragen om ons te laten zien waar we die deur kunnen vinden.

Iedere voorganger en iedere succesvolle zondagsschoolleraar zal zich soortgelijke ervaringen herinneren van persoonlijke gesprekken die de zaken deden. De heer Moody heeft me vaak verteld dat zijn meest effectieve werk gedaan wordt in de onderzoekskamer, waar hij één voor één met zielen omgaat. De ware manier om bekeringen in onze gemeenten te verzekeren, is dat individuele christenen (*jij*, bijvoorbeeld) zichzelf opnieuw aan Jezus geven en dan achter één ziel aangaan die binnen het bereik van hun invloed ligt. Kijk uit naar mogelijkheden. Doe een persoonlijke vriendelijkheid of breng een persoonlijk bezoek om de weg naar de deur van het hart te openen. Soms is een vriendelijke, trouwe brief gezegend voor het ontwaken van een ziel. Een enkele zin, vriendelijk tot hem gesproken op straat, bracht een van mijn burens tot de Heiland. De hemel heeft zijn myriaden van geredde zondaars; maar ze werden daar allemaal *één voor één* verzameld.

Laat me ook die christenen eraan herinneren die van dit openingsjaar een tijd voor **groei in godsvrucht** willen maken, dat ze de ernstige fout kunnen begaan om te proberen te groeien "door groothandel". Een *vaag verlangen* om beter, sterker en heiliger te worden zal tot niets leiden. Karakter wordt gebouwd, zoals de muren van een bouwwerk, door de ene steen op de andere te leggen. Grijp een enkele fout aan en herstel die. Steek met Gods hulp het *mes* in een lelijke zonde. Stop dat ene lek dat zoveel smerig rioolwater in je ziel heeft laten stromen.

Breng een lang verwaarloosde plicht in praktijk. Bij de een was de eerste stap naar verbetering het uitbannen van zijn kranten; bij de ander het vragen van vergiffenis aan een gekwetste vriend; bij weer een ander het achterna gaan van een paar straatkinderen en ze naar een missieschool brengen. Hij kan nooit rijk zijn ten opzichte van God, die een stuiver veracht van ware vroomheid. Heiligheid is rechtvaardig leven in de kleinste dingen, maar ook in de grootste; want genaden kunnen alleen één voor één verzameld worden.

De hemel wordt niet in één keer bereikt, maar we bouwen de ladder waarmee we van de nederige aarde naar de gewelfde hemel stijgen, en we klimmen trede voor trede naar de top.

SPROKKELLEN VOOR CHRISTUS

Ruth, de Moabitische vrouw, stond in veel opzichten model voor onze Amerikaanse maagden. Te *ijverig* om zich te schamen voor eerlijk werk, te *onafhankelijk* om op haar arme moeder te vertrouwen voor haar dagelijks brood, gaat ze naar het gerstveld om achter de maaiers aan te sprokkelen. Ze weet dat het de gewoonte van het land is om wat stengels koren achter te laten voor de armen om te verzamelen. Boaz beveelt zijn oogstknechten ook om "enkele stengels voor haar uit de bundels te trekken en ze voor haar te laten liggen om op te rapen." De verstandigste van alle liefdadigheid is die de armen helpt zichzelf te helpen.

Ruth heeft een moedig hart en behendige vingers, ze vindt het niet erg om rugpijn te krijgen of haar vingers te krabben tussen de braamstruiken; en bij zonsondergang komt ze thuis bij haar moeder met een efah gerst. Trotse moeder is Naomi als ze het meisje met de drukke vingers vraagt: "Waar heb je vandaag gesprokkeld?"

Dit is een passende vraag voor elke christen op zondagavond. Het is net zo geschikt voor elke zondagsschoolleraar aan het einde van zijn of haar dagtaak. Alle oprechte Bijbelstudie is sprokkelen. Sommige van de meest voedzame en zielversterkende waarheden zijn onverwachte ontdekkingen. We komen ze tegen waar we ze niet verwacht hadden. Midden in een opsomming van namen in het vierde hoofdstuk van Kronieken stuiten we op het woord "Jabes", het kind dat in verdriet geboren werd, maar een zonneshijn en een zegen bleek te zijn. Dat kleine stukje Bijbelse geschiedenis is een mijn van geestelijk onderricht geweest voor menig kind van God. Er is ook veel goeds te vinden in het boek Leviticus, dat door sommige achteloze mensen wordt afgedaan als een simpele catalogus van Joodse stoffering. Bijbelvorsers als Bonar en Arnot en Bushnell en Moody brengen je een "efah gerst" uit de verwaarloosde hoeken van Gods wonderbaarlijke graanveld. Hij laat vele handenvol vallen ten voordele van hen die geloven dat elke regel in hun Bijbels geïnspireerd is en met een doel geschreven werd. De predikanten die nooit uitgeput raken van hun preekmateriaal, zijn de

mannen die nooit bang zijn voor rugpijn bij het zoeken naar een nieuwe waarheid.

Echt werk voor het verzamelen van zielen is als het werk van Ruth in het gerstveld van haar bloedverwant. Het kan beschreven worden met **vier woorden**.

1. In de eerste plaats is het **geduldig**. Geen voorganger of zondagsschoolleraar is geschikt voor zijn functie, tenzij hij het woord "kan niet" uit zijn woordenschat heeft gewist. Het moeilijkste van al het christelijke werk is om een hele tijd te zwoegen met weinig of geen resultaat. Er moet *lang op gehamerd worden* om sommige harten te breken en om sommige vitale waarheden in sommige afgestompte gewetens te slaan. Als Ruth er geen genoeg mee had genomen om één stengel tegelijk op te rapen, zou ze nooit haar zak gerst hebben gekregen.

2. De volgende kwalificatie voor een goede sprokkelaar is **zorgvuldigheid**. Ralph Wells zal honderd gouden graankorrels vinden in een passage die een achteloze lezer als leeg als de oostenwind zal bestempelen. Hij zal ook geen moeite sparen om een jonge straatjongen voor zich te winnen, die werd beschouwd als een eerlijke kandidaat voor het politiebureau. Christus Jezus ondernam een lange reis naar de kust van Tyrus en Sidon, alleen maar om één arme vrouw een zegen te brengen. Wat een moeite deed Hij met die onverdraagzame en losbandige vrouw uit Sychar, totdat Hij haar hart tot in de kern had doorgrond. Het langste van al zijn opgenomen gesprekken was met een persoon die zijn discipelen zouden minachten om op te merken. Als christenen hun vindingrijkheid zouden gebruiken en zich vastberaden zouden inzetten, zoals Harlan Page deed, voor de bekering van individuele zielen, dan zouden onze kerken elk jaar verdubbeld kunnen worden.

3. Al het goede werk loopt op niets uit als het half gedaan is en niet **volgehouden wordt**. Als Harlan Page die winteravond gestopt was met het gesprek met de jonge E.H. op de hoek van de straat voordat

zijn jonge vriend zich aan Christus had overgegeven, dan had die ziel misschien het kostbare geschenk van het eeuwige leven verloren en had New York een van zijn beste voorgangers verloren. "Waarom vertel je die jongen twintig keer hetzelfde?" "Omdat," antwoordde Susannah Wesley, "de andere negentien keer voor niets zijn geweest, tenzij de twintigste keer indruk maakt." Gods Geest is wonderbaarlijk volhardend in de bekering en tuchtiging van zielen. Er was een lang proces voor nodig om zo'n man als Paulus op te bouwen. Een groot beeldhouwer versmaadt nooit de beitelslagen die zijn kunst geschikt maken om te schitteren in de galerij van meesterwerken. *Een christen hakt voor de eeuwigheid.*

4. Maar geen geduld en geen nauwgezette en volhardende arbeid voor Jezus zal resultaat opleveren zonder de gave van de knieën. **Gebed** brengt *God* te hulp en dan is de overwinning zeker. Vanaf Paulus' dag tot nu toe zijn de mannen en vrouwen die de grote schoven binnenhalen "onmiddellijk in gebed" geweest. Uit de moeilijkste velden en de doornigste ervaringen zal een biddende ziel de "efah" verzamelen voor Gods graanschuren. Broeder, zuster, heb je deze vier woorden in je geestelijke training bereikt? Dan zul je aan het einde van je leven, als je opstaat voor de eindafrekening, niet bang zijn om de vraag te beantwoorden: "Wat heb je vandaag verzameld?"

OP ZOEK NAAR HEILIGHEID

Het woord heiligheid komt van heilig, wat *heel, gezond, volledig* betekent. Heiligheid komt overeen met het oude Saksische woord *gezondheid*; daarom is een heilig persoon iemand *die genezen is* en in een *gezonde* geestelijke toestand verkeert. De echte ziekte die teistert en verwoest en kwelt en doodt, is de zonde. Heiligheid is het herstel van de controlerende en dodelijke kracht van deze ziekte. Maar zoals we nog nooit iemand hebben gezien die zo volmaakt gezond was dat hij geen pijn of kwaal voelde, zo hoeven we hier niet te verwachten dat we de smart van de innerlijke zondigheid van het verlangen - de pijn van veel bewust verkeerd doen en het vernederende gevoel van onvolledigheid en tekortkoming - te boven zijn. De uitdrukking die Paulus gebruikt, "je bent volmaakt in Hem", betekent: "je bent vol gemaakt in Hem". Het verwijst naar volledigheid van voorziening in Christus en niet naar volledigheid van prestatie of karakter in ons.

Zullen we heiligheid nastreven? Is er enige aanmoediging om dit te doen? Ja; niet alleen *aanmoediging* zo sterk als de liefde van Jezus het kan maken, maar ook verplichting. Een heilig christen is iemand die in goede gezondheid verkeert. Het hart is bevrijd van de opperste controle van de duivel en onder de gezegende heerschappij van Christus gebracht. Het geweten is snel in het ontdekken van zonde - zelfs onder sommige gladde vermommingen - en komt in opstand en vecht er krachtig tegen. De genegenheid gaat uit naar Jezus; er is een zoete verrukking in Zijn dienst en een eerlijk streven om Zijn geboden te houden.

De vrijheid van een christen is de mogelijkheid om God te dienen; de slaaf van de zonde heeft dat niet bereikt en kan dat nooit bereiken totdat Christus zijn boeien afslaat. Een van de beste bewijzen van heiligheid die we kennen is het doel om Christus te gehoorzamen, en het scherpe gevoel van berouw en zelfvernedering wanneer hij ongehoorzaam is geweest. Wie niet rouwt, rouwt niet. Wij geloven niet dat de goddelijkste man of vrouw leeft, die niet vaak op de borst moet slaan en uitroept: "God zij mij, een zondaar, genadig!".

Er is in onze tijd een schreeuwende behoefte aan de heiligheid die tegen de zonde vecht, verleidingen bestrijdt, onbesmet blijft van de wereld en *ZELF* op het altaar legt. Het is een sympathieke geest, die goed doet, maar die geen sympathie heeft voor de slechte gewoonten en manieren van de wereld. Hij streeft ernaar schoon te blijven. Tegen de neerwaartse trek van de wereld zet hij zich schrap en zegt: "Als anderen dit doen, doe ik het niet. Het durft bijzonder en niet modieus te zijn. Het houdt zich buiten plaatsen waar het bevlekt zou worden; en vindt zoveel genot in gebed, in Bijbelstudie, in daden van naastenliefde en in de onschuldige vreugden van het leven, dat het niet hunkert naar het theater en verwante zinnelijkheden. Wandelen in de Geest verlaagt zich niet tot de begeerten van het vlees.

Deze gezondheid van de ziel wordt niet verkregen door enkele incidentele handelingen, zoals het bijwonen van een preek of een gebedsbijeenkomst, of door naar de avondmaaltafel te komen. Wat voor voordeel deze of andere oefeningen ook mogen opleveren, de zaak vereist iets diepers dan uiterlijke dingen. De ziel moet Christus in zich opnemen en Hem daar laten blijven. De wil moet zich aan Hem onderwerpen en Hem de controle geven, en het leven moet Zijn verkwikkende kracht voelen zoals mijn lichaam het voedende effect van gezond brood en de herstellende effecten van eerlijke slaap voelt. De hartslag moet regelmatig voor Christus kloppen, niet met koortsachtige snelheid vandaag en zwakke loomheid morgen.

Zeker kunnen we streven naar een dergelijke gezondheid van hart en gezond en gelukkig leven-zoals hierboven kort geschetst. Hoe meer we het bezitten, des te minder zullen we erover opscheppen. Andere mensen zullen het waarnemen, zoals we de aanwezigheid van het vuur dat in de kachel brandt waarnemen. De innerlijke hitte komt naar buiten en beïnvloedt elk deeltje lucht in de kamer. We kunnen ons evenmin oprechte heiligheid voorstellen die niet door anderen wordt gevoeld, als een brandend vuur dat geen warmte afgeeft.

BLIKKEN VAN DE HEMEL

Een van de vele interne bewijzen dat de Bijbel van goddelijke oorsprong is, wordt geleverd door de manier waarop het over *de hemel* gaat. Als het een menselijke compositie zou zijn, zou het een grote ruimte wijden aan dat bestaan waarin onsterfelijke wezens eeuwig moeten doorbrengen; het zou uitweiden over ontelbare bijzonderheden in zijn beschrijving van het "betere land". Maar Gods Boek wijdt meer dan honderd gemiddeld pagina's aan de *regels van het leven in deze wereld*, ook al wordt dit leven op aarde gemeten met twee of drie tellen van jaren. Het doel ervan is om ons de weg naar de hemel te wijzen en als we daar zijn zal er tijd genoeg zijn om uit te vinden wat voor soort plaats het is en wat de precieze bezigheden van de bewoners zullen zijn. Slechts enkele zinnen in Gods Woord zijn gewijd aan de beschrijving van *het eeuwige thuis van de heiligen*.

De Bijbel zegt net genoeg om onze nieuwsgierigheid te prikkelen en tot speculatie aan te zetten, maar niet genoeg om het sublieme mysterie op te heffen dat als een wolk van glorie over de Bijbel hangt. Een paar dingen lijken ons duidelijk. Het is een plaats, duidelijk begrensd, of anders zijn woorden als "muren" en "poorten" niet meer dan een hersenschim. Het licht van de hemel komt van een centrale troon; want het Lam dat midden op de troon zit, is het licht daarvan.

Er is iets prachtigs suggestiefs in de veelzijdigheid van de hemel, met toegangspoorten vanuit elk punt van het kompas. Dit benadrukt de universaliteit van Gods "vele woningen", waarin alle verlostten zullen binnengaan, uit alle delen van de wereld en van elke denominatie in Christus' kudde. Allen zullen binnenkomen door Christus, maar door vele poorten. De verscheidenheid aan "vruchten" aan de bomen des levens wijst in de richting van het idee dat elke denkbare smaak en aspiratie van Gods enorme huishouding bevredigd zal worden. De hemel zal zeker een thuis zijn; zijn bewoners één groot, liefhebbend huishouden. Het zal voldoen aan onze diepste sociale verlangens; niemand zal klagen over gebrek aan "goede samenleving". De eerbiedwaardige Emmons is niet de enige diepzinnige denker die zijn

hoop op "een goed gesprek met de apostel Paulus" heeft gevoed. Dr. Guthrie is niet de enige ouder die er zeker van was dat zijn "kleine Johnnie" hem binnen de poort zou ontmoeten. Menig voorganger rekent erop zijn *geestelijke* kinderen daar aan te treffen, als een kroon van vreugde op die dag. Er kan geen twijfel bestaan over de erkenning van vrienden in de hemel. Noch zal enige hatelijke geest van kaste de gelijkheid van een huis ontsieren, waar allen een gemeenschappelijke Heer hebben en allen broeders zijn.

Toen Cyneas, de ambassadeur van Pyrrhus, terugkeerde van zijn bezoek aan Rome in de dagen van haar glorie, meldde hij zijn vorst dat hij een "gemenebest van koningen" had gezien. Zo zal het ook zijn in de hemel, waar elke erfgenaam van verlossende genade als een koning en priester voor God zal zijn, en goddelijke adoptie iedereen tot een lid van de koninklijke familie zal maken. Wat een troost dat we nooit onze tentstokken hoeven op te trekken op zoek naar een aangename woonplaats. De hemel zal geen "verhuisdag" kennen. Wanneer jij en ik, broeder, hebben ingepakt bij het tikken van de doodsklok, vertrekken we op onze laatste reis, en er zal een heerlijke duurzaamheid zijn in die woorden "*voor altijd* bij de Heer!". De wegen naar dat huis zijn kort. Gelukkig is het kind van Jezus wiens levenswerk zo standvastig wordt volgehouden tot aan de eindstreep, dat hij klaar staat om het in een oogwenk te verlaten; gelukkig is hij die altijd luistert naar de uitnodiging om zich naar zijn thuis te haasten.

Een van de beste bewijzen van de veranderde en volledig geheiligde toestand van christenen in die nieuwe wereld van heerlijkheid zal zijn dat God ons daar volledige, ononderbroken voorspoed kan toevertrouwen! Ik heb nog nooit een christen gezien aan wie voorspoed kon worden toevertrouwd. Zelfs Paulus zelf had een "doorn" nodig om zijn natuurlijke trots te prikken en hem nederig te houden. Er is niemand van ons van wie de godsdienst niet snel zou kunnen bederven, zoals bepaalde vruchten, als ze blootgesteld zouden worden aan de verzengende hitte van een voortdurende zonneshijn. Hier hebben we voortdurende *kastijdingen* en *teleurstellingen* nodig, en veelvuldige

dagen van *wolken* en *stormen*. God kan ons niet effectiever ruïneren dan door ons onze eigen gang te laten gaan.

Maar in de hemel kunnen we het verdragen om eeuwig welvarend, eeuwig gezond, eeuwig gelukkig te zijn, en bevrijd van zelfs maar de noodzaak om op onszelf te letten! De moeilijkste erkenning van de hemel zal zijn om onszelf te kennen. We zullen daar geen staven van discipline nodig hebben en er zal geen ruimte zijn voor kruisen in de rijken van volmaakte heiligheid. Kan het zijn dat jij en ik nooit een dag zullen meemaken die ooit een pijn zal kennen, nooit getuige zullen zijn van een verkeerde stap, nooit een zucht van schaamte of versterving zullen horen, nooit één donker uur zullen zien en nooit een wolk zullen zien drijven door zijn heldere, ononderbroken azuur van glorie? Kan dit allemaal waar zijn? Ja, dit zal allemaal waar zijn voor mij, als ik Christus' trouwe kind ben! Maar o, wat zal ik veranderd zijn als ik aan de andere kant van die parelpoort kom! *De hemel* zal geen grotere verrassing voor ons zijn *dan* wij voor onszelf zullen zijn!

HET WRAK VAN DE GOUDSCHEPEN

Er zijn veel passages in het Woord van God waar de meeste lezers aan voorbij lopen, zoals ze 's nachts op straat langs *onverlichte transparanten* lopen. Als iemand een lamp achter de doorzichtige tekst plaatst, wordt de afbeelding of inscriptie lichtgevend en trekt het alle ogen naar zich toe. Eén doel van goede prediking is om lampen achter verwaarloosde passages te plaatsen.

Onder de over het hoofd geziene episodes in de geschiedenis van het Oude Testament die vol zijn van suggestieve wijsheid, is er één in het leven van die goede en grote Judeese vorst, Josafat. Zijn regering verhieft het zuidelijke koninkrijk tot grote welvaart. Hij verrichtte goed onderwijs onder zijn volk en stelde een college in om de Mozaïsche wetten uit te leggen. Hij deed nog veel meer nobele dingen, maar op de glans van zijn karakteristieke goede heerschappij viel één grote en smartelijke schaduw.

Het was de *zonde van een verbond met slechte mensen*. "Josafat had grote rijkdom en eer, en hij verbond zich met Achab door een huwelijk. Achab was de losbandige tiran van het noordelijke koninkrijk. Josafat gaf zijn zoon ten huwelijk aan de dochter van Achab en sloot een militair verbond met Achab, dat eindigde in de slag bij Ramoth-Gilead, waarin de noordelijke koning een verraderlijke rol speelde en zijn leven verloor. Niet tevreden met deze verstrengelde allianties, die beide werden ingegeven door zelfzuchtig beleid, ging hij een commercieel partnerschap aan met Achabs opvolger, de goddeloze Ahazja. Jehu, een profeet van Jehovah, had de moed om een scherpe berisping te geven: "Moet je de goddelozen helpen en hen liefhebben die de Heer haten? Daarom is er toorn over u van het aangezicht des Heren!"

Het verhaal van Josafat's onderneming met de slechte Ahazia lijkt erg op sommige van de "grote bonanza" plannen van deze dagen in Colorado en Nevada. De twee vorsten slaan de handen ineen voor een goudzoektocht. De heilige kroniekschrijver vertelt ons dat ze samen schepen bouwden op de Golf van Akabah om goud te zoeken in Ophir.

Maar de boze onderneming werd door de Heer verijdeld. "Josafat bouwde ook een vloot van handelsschepen om naar Ophir te varen voor goud. Maar de schepen zijn nooit uitgevaren, want ze leden schipbreuk bij Ezion-geber." Dit was geen toevallige catastrofe, want de onverschrokken Eliezer zei duidelijk tegen Josafat: "Omdat je je hebt verbonden met koning Ahazia, zal de Heer je werk vernietigen. Dus de schepen troffen een ramp en gingen nooit de zee op." Op dat verlichte transparant dat het wrak van de goudschepen afbeeldt, schittert deze waarheid: *partnerschap met de zonde is een fatale vergissing!*

We zouden de pagina's van dit boek kunnen vullen met illustraties van deze waarheid uit onze eigen waarneming. Menig bedroefde vader kan het verhaal vertellen van wat zijn geliefde jongen overkwam. De jongen, die gefascineerd was door een stel vrolijke kerels die opgingen in alle amusement van de stad, viel in hun valkuilen en bracht zijn avonden met hen door op hun favoriete plek. Hij komt thuis in de late uurtjes van de nacht, terwijl zijn dwaze ouders op hun kussens slapen.

Het is het oude, oude verhaal, kort maar verpletterend. Net als Eli "weerhoudt" de vader de zoon niet wanneer hij "zichzelf verachtelijk maakt" en net als Eli betaalt hij de bittere straf. Wanneer de ondergang is aangericht door een ronde van wijnkelders, theaters en bordelen, gaan bij ouders de ogen open om te zien dat *kwaadaardig gezelschap hun gouden schip heeft vernield*. De straten van al onze steden zijn, net als de rotsen van Ezion-geber, bezaaid met de ruïnes van hoge verwachtingen die ten onder gingen in *goddeloze samenwerking*. Als ouders een zoon die geen zelfbeheersing of bijbelgeweten heeft een *nachtsleutel* toevertrouwen, dan geven ze hem een *vrijgeleide op de weg naar de ondergang!*

Er is nog een andere fase van het huiselijke leven, waarin deze episode uit het Oude Testament zijn veelvuldige parallellen vindt. We herinneren ons nu een enige dochter van zeldzame schoonheid en vaardigheden. Haar gevaarlijke charmes trokken een vrijer aan die grof en sensueel was; maar hij was erfgenaam van een verwacht fortuin. Zijn verwachte rijkdom kocht de dwaze ouders om en overwon de

scrupules van de dochter. Ze stemde erin toe, tegen haar eigen oordeel in, om met hem te trouwen. Binnen een paar jaar was hij te schande gemaakt en was zij gescheiden. De wet van God luidt: "Wat je zaait, dat zul je ook oogsten."

Het was die wet, onweerstaanbaarder dan de winden des hemels, die het goudschip van het arme meisje deed vergaan, in gebroken *hoop* en een gebroken *hart*. Van alle verbintenissen met de zonde uit huurzuchtige motieven zijn die onder de heilige naam van *het huwelijk* het meest fataal.

De politieke geschiedenis van ons land is helaas rijk aan voorbeelden van burgers en staatslieden die hun carrière hebben verknald door allianties met verkeerde mannen, verkeerd beleid of verkeerde instellingen. Iedere man heeft bij zijn entree in het openbare leven zijn "berg van verleiding". Als hij moedig zegt: "Ga achter me staan, Satan!" is zijn verdere weg naar eer en waar succes verzekerd. Als hij toegeeft, is hij verloren. De *tovenares* was gedurende meer dan één generatie *slavernij*. Door haar mooie praatjes en beloften van promotie liet ze menig ambitieus staatsman voor haar zwichten en "hij ging haar achterna zoals een os naar de slacht gaat."

Deze waarheid over *gevaarlijke partnerschappen* zit vol waarschuwingen voor zakenmannen. Het is vooral een vermaning voor jonge mannen die graag rijkdom willen bereiken via *kortere wegen* en niet nauwgezet zijn wat betreft de *methoden*. De markt is overvol met scherpe huichelaars, de kranten staan vol met gloedvolle aankondigingen van commerciële ondernemingen en *gouden bedrijven*. Het aantal lichtgelovige Josafaten dat zich laat verleiden tot *goudexpedities* naar Ophir, met Ahaziërs als partners, is bijna niet te geloven. De *wrakken* zijn bijna net zo talrijk.

Niet alleen wilde speculaties leveren gevaar op. Menig koopman, bankier, fabrikant of handelaar is door vrienden of partners overgehaald om zich aan te sluiten bij methoden en praktijken die zijn eigen geweten, in zijn betere momenten, niet goedkeurde; maar hij

suste zijn geweten met de belofte van *grote winsten*, of met de *huidige drogreden*: "Oh! iedereen doet zulke dingen!". Mannen die, zoals William E. Dodge, weigeren om "Gods wetten te overtreden voor een dividend" zijn zeldzaam. Handel en commercie bevatten, net als politiek, duizend herhalingen van die oude Schriftregel: "Omdat je je hebt aangesloten bij Ahazia - de Heer heeft je werken verwoest!"

"Neem geen deel aan de zonden van anderen" is een goddelijke vermaning die zijn plechtige betekenis niet heeft verloren. Hoewel het hand in hand gaat, zal wandaad niet ongestraft blijven. Als de zonde in deze wereld niet gestraft wordt, dan zal dat zeker in de volgende gebeuren. Net zo zeker als dat het loon van de zonde de dood is, zo zeker is het dat de eeuwigheid het angstaanjagende wrak van ontelbare gouden schepen zal onthullen, het *"totale verlies en geen verzekering!"*.

DE HONING VAN HET WOORD

"Zie hoe mijn ogen verlicht zijn, toen ik een beetje van deze honing proefde." Zo sprak Jonathan, de zoon met een oprecht hart van een vader met een verkeerd hart. Saul had een vloek uitgesproken over iedereen van zijn leger die tijdens hun achtervolging op de vijand van voedsel zou proeven. Maar toen de troepen een bos bereikten waar de bijen hun overvloedige voorraden hadden opgeslagen, werden er verschillende honingraten op de grond gevonden. De koninklijke prins, niet gehoord hebbende van het strenge edict van zijn vader, stak de stok die hij in zijn hand had uit, doopte die in een honingraat en stopte die in zijn mond; en zijn ogen werden helderder. Er kwam verfrissing in zijn hongerige gestel en verlichting in zijn ogen, die zwak waren van flauwte en vermoeidheid.

Wat een prachtige gelijkenis is dit voorval om één van de rijkste zegeningen van het Woord van Leven uiteen te zetten! De psalmist prees het als "zoeter dan honing;" maar hij riep ook uit: "De ingang van Uw Woord geeft licht, ja, begrip aan de eenvoudigen." Het is niet het achteloos *lezen* van het Woord, of het lusteloos aanhoren ervan, maar *de ingang ervan in de* ziel die deze innerlijke verlichting voortbrengt. Duizenden mensen luisteren elke zondag naar Gods waarheden zonder enig effect op het hart of het leven. Zij nemen de waarheid niet in hun ziel op, zoals Jonathan de honing in zijn lichaam opnam. Maar wanneer het Woord wordt aangenomen en de Geest het vergezelt, wordt er een openbaring aan het hart gedaan zoals die van de arme blinde jongen na de operatie van een bekwame oogchirurg. Zijn moeder leidde hem naar buiten en toen hij zijn verband afdeed, zag hij voor het eerst de zon en bloemen.

"O moeder!" riep hij, "waarom heb je me niet verteld dat het zo mooi was?" De tranen begonnen toen ze antwoordde: "Ik probeerde het je te vertellen, mijn liefste, maar je kon me niet begrijpen!" Zo moet het geestelijk zicht geopend worden, zodat de geestelijke heerlijkheden kunnen worden onderscheiden. Menig arme zondaar heeft nooit

ontdekt wat een heerlijk evangelie ons evangelie is totdat hij zelf de honing heeft ingeslikt.

Zelfs als mentale discipline is er geen boek zoals Gods Boek. Geen enkele andere studie versterkt het begrip, verheldert de waarnemingen en verruimt de opvattingen, zuivert de smaak, versterkt het oordeel en voedt de hele mens op. De nederigste dagloner die zijn geest verzadigt met dit *schoolboek uit de hemel*, wordt een superieur mens ten opzichte van zijn kameraden, niet alleen een *zuiverder* mens, maar ook een *helderder* mens.

Het was deze *honing uit de hemel* die de puriteinen veel van hun scherpzinnigheid gaf, evenals al hun standvastige trouw aan heiligheid. Het geheim van de superioriteit van de Schotse boerenbevolking is te vinden in die *grote Bijbel*, die de dagelijkse studie is bij het haardvuur van elk huisje. Wat een argument om Gods eigen schoolboek voor zijn kinderen op elke school in ons land te houden, hoog of laag. Zoals de honing in het bos lag voor de gewone soldaten van Israël, zo heeft de Heer Zijn Woord neergezonden voor de massa. Het is meer dan licht, want het is een *verlichter*.

Het onthult niet alleen de grootste en meest verheven waarheden in het universum, maar het verbetert ook het eigenlijke zicht. Het maakt *blinden* ziende en ziende sterken. Wie van ons die vreselijk verbijsterd is geweest over vragen over goed en kwaad, en ernstig in verwarring is geweest over onze plicht, heeft geen nieuw zicht gekregen en een waar zicht, zodra hij zijn stok in de *honingraat van Gods Woord* doopte? Een enkele tekst heeft ooit voor mij een lastige plichtskwestie opgelost. Cowper vond in het vijftiende vers van het derde hoofdstuk van Romeinen de honing die licht bracht in zijn door wanhoop overschaduwde ziel. John Wesley stak zijn stok in dit vers: "De wet van de levensgeest in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van zonde en dood." Zelfs Paulus had zijn eigen zonde niet geleerd, totdat het gebod tegen hebzucht zijn ogen opende. Het drieënvijftigste hoofdstuk van Jesaja verlichtte het oog van de Ethiopische schatbewaarder zo dat hij Jezus, het Lam van God, ontdekte!

Ach, er is menig lezer van deze bladzijden die kan getuigen hoe de kostbare honing uit de hemel licht en vreugde in zijn ogen bracht toen ze door verdriet waren verduisterd. De buitengewoon grote en kostbare beloften waren niet alleen zoet, ze waren ook *verlichtend*. Ze verlichtten het dal van de schaduw van de dood. Ze lieten zien hoe *kruisen* in *kronen* kunnen worden veranderd en hoe *verliezen* kunnen oplichten in *heerlijke voordelen*. Als ik in een ziekenkamer ben, doop ik mijn staf altijd in de honingraat van het veertiende hoofdstuk van Johannes. Het brengt Jezus daar. Een van mijn moedigste zondagsschoolleraressen voedde zich zo met deze honing dat ze op haar sterfbed zei: "Mijn pad door het dal is lang, maar het is de hele weg *helder*."

Niets opent de ogen van de zondaar om zichzelf te zien en om de Redder van zondaars te zien zoals het eenvoudige Woord. De Bijbel is het boek dat *de ongerechtigheid in de geheime delen* onthult. Als de jongeman zijn stok in deze waarschuwing doopt: "Kijk niet naar de wijn als hij rood is", kan hij ontdekken dat er een *nest adders* in het glas zit! Als de spotter ertoe gebracht kan worden om wat van de honing te proeven die Christus aan Nicodemus gaf, kan hij ontdekken dat de hemel en de hel geweldige realiteiten zijn!

Broeders van de bediening, ik weet niet hoe jullie je allemaal voelen, maar ik ben er steeds meer van overtuigd dat onze voornaamste taak niet alleen is om zelf enorm van deze honing te eten, maar ook om onze mensen te vertellen waar ze hun stokken in moeten dopen! We hebben geen nieuw evangelie voor hen, geen "geavanceerde gedachte" voorbij Mozes, Johannes en Paulus. De honing ligt dik op de grond. Moge de goddelijke Geest ons helpen om het aan te wijzen aan verblinde stervenden!

KUNNEN WE ER ZEKER VAN ZIJN?

Er werd gezegd over een prachtige toespraak van Daniel Webster dat "elk woord een pond woog". Maar er staat een regel in de vijfendertigste Psalm, die voornamelijk uit eenlettergrepige woorden bestaat, waarin elk woord een ton weegt. David sprak deze regel uit in een periode van wanhoop, toen hij uitriep: "Zeg tegen mijn ziel: Ik ben uw redding."

De oude monarch zat in moeilijkheden. Zijn eigen troon werd aangevallen en daarom ging hij naar de Eeuwige Troon. Zijn eigen hart werd aangevallen door twijfels en dus zocht hij naar een nieuwe en volledige zekerheid van verlossing. Wat Davids eigen ervaringen ook geweest mogen zijn, hij verschaftte een gouden gebed voor universeel gebruik in deze veelzeggende, kernachtige woorden: "Zeg tegen mijn ziel: Ik ben uw verlossing."

De verlossing die wij allemaal het meest nodig hebben, is een bevrijding van de schuld en de heerschappij van de zonde, om bevrijd te worden van de slavernij van die grote slavenhouder, de duivel. We worden belaagd door verzoeken en hebben hulp nodig wanneer we in verzoeking worden gebracht. De enige verlossing "onder de hemel gegeven onder de mensen" is door het verzoenende bloed van Jezus en de regenererende kracht van de Heilige Geest. Dit is een *volledige* verlossing, een *complete* verlossing; het is Gods meesterwerk van genade voor ons, schuldige, verdorven en stervende zondaars!

Kan deze verlossing *zeker worden gesteld* voor een mens, en kan hij er zeker van zijn dat hij het bezit? We antwoorden zonder aarzelen: Ja! David vroeg niet om onmogelijkheden toen hij God vroeg om hem van zijn verlossing te verzekeren. Er is geen *onzekerheid* over de verlossing van een ware volgeling van Christus, net zo min als er onzekerheid is over het opkomen van de zon morgen. Het hangt niet af van wat ik zeg, of wat jij zegt, of wat iemand zegt. Alleen God kan ons de beslissende en onfeilbare zekerheid geven dat we veilig zijn voor deze wereld en voor de eeuwigheid.

Let goed op dat het gebed is dat *God* tegen de ziel zou zeggen: "Ik ben uw verlossing." Er is geen hoorbare stem gericht aan het oor; in feite horen velen elke zondag het aanbod van verlossing door het oor en toch zijn hun *harten* zo doof als adders! Wat *God* zegt kan alleen door het *hart* worden gehoord. Wij zouden *geloof* definiëren als *het horen van het hart*. En tot de lerende, gelovige ziel zegt God wonderlijke dingen, dingen die de ziel doen opspringen van vreugde. "Dit is een trouwe uitspraak en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld is gekomen om zondaars te redden!" Ik open de ivoeren kamer van het Evangelie van Johannes en lees deze woorden: "Waarlijk, waarlijk, Ik zeg u: wie mijn woord hoort en gelooft op Hem die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en zal niet verdoemd worden." Opnieuw zegt Jezus in hetzelfde evangelie: "Dit is de wil van Hem die Mij gezonden heeft, dat iedereen die de Zoon ziet en in Hem gelooft, eeuwig leven heeft." "Mijn schapen horen Mijn stem, Ik ken ze en ze volgen Mij. Ik geef ze eeuwig leven, en ze zullen nooit vergaan - nooit! Niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze aan Mij gegeven heeft, is groter dan allen. Niemand is in staat om ze uit de hand van de Vader te rukken!" Omdat we eeuwig veilig zijn, hebben we het recht om dat te weten en om alle rust en tevredenheid te voelen die dit eigendom van de Heer Jezus kan inspireren.

Geloof is het vertrouwen van de ziel in Jezus als onze *verlossing*. Het zou een heerlijk gevoel van *veiligheid* moeten geven. Maar dat doet het niet altijd, omdat het te zwak en twijfelachtig is om zekerheid te produceren. *Geloof* is de melk en *zekerheid* is de room die erop komt. Hoe rijker de melk, hoe overvloediger de room. Zekerheid is niet essentieel voor redding, zoals geloof dat wel is; want God zal heel veel mensen in de hemel toelaten die hier op aarde een heel zwak geloof hadden. *Geloof* is leven, ook al is het soms een heel zwak, angstig, belast en ongemakkelijk leven. *Zekerheid* betekent een hogere graad van gezondheid, kracht, vreugde en kracht om te overwinnen.

Petrus bezat enig geloof toen hij vanaf de golven naar zijn Meester schreeuwde: "Heer, red mij!" Hij had door de Geest een veel hoger niveau bereikt toen hij op het marktplein van Jeruzalem uitriep: "Deze

Jezus is de steen die door u, bouwlieden, veracht is en die de hoeksteen geworden is."

Bij Saulus van Tarsus werd een zuigelinggeloof in zijn ziel geboren toen hij in het huis van Ananias in Damascus ronddoelde. De *zuigeling* was uitgegroeid tot een reus, toen Paulus tot het achtste hoofdstuk aan de Romeinen was gekomen en kon uitroepen: "Ik weet in Wie ik geloof en ik ben ervan overtuigd dat Hij bij machte is te bewaren wat ik aan Hem heb toevertrouwd!" Jezus had werkelijk tegen Paulus gezegd: "Ik ben uw redding." Paulus had het getuigenis van de Geest dat hij van Christus was. Er was een *innerlijke overtuiging* en een *uiterlijk leven*, en die twee corresponderden met elkaar. Ze kwamen ook allebei overeen met de beschrijving van de Geest van *ware vroomheid* in de Bijbel.

Als een boom de *bladeren* van een peer en de *vruchten* van een peer voortbrengt, weten we zeker dat het een perenboom is. Als een mens de liefde van Jezus in zijn ziel voelt en de geboden van Jezus in zijn leven houdt, dan heeft hij het getuigenis van de Heilige Geest dat hij in Christus is. Omdat hij in Christus is, is hij veilig. Er is geen veroordeling voor zo'n man. De Heer heeft tegen zo'n consequente gelovige gezegd: "Ik ben uw redding!". Maar als een vette huichelaar, die zijn schuldeisers bedriegt of een leven van geheime onreinheid leidt, in een gebedsbijeenkomst opstaat en hoogdravend over zijn heiligheid of zijn geheiligde verworvenheden praat, onmaskert hij alleen maar zijn eigen huichelarij.

We hebben zojuist gezegd dat zekerheid geen *essentieel onderdeel* is van reddend geloof; maar toch is het het *voorrecht* en de *plicht* van een oprecht christen om de zekerheid van Christus' liefde en bescherming te bezitten. De oude Latimer zei altijd dat als hij dit standvastige vertrouwen in zijn Meester had, hij een leeuw onder ogen kon zien; als hij het verloor, was hij klaar om een muizenhol in te rennen. Waarom zou de ziel tegen wie Jezus heeft gezegd: "Ik ben jullie redding," zich voortdurend zorgen moeten maken over zichzelf door twijfels en

angsten? Als ik *mijn eeuwige alles* in Christus' handen heb gelegd, dan is Hij verantwoordelijk voor het vertrouwen zolang ik het bij Hem laat.

Twee mannen gaan naar Colorado en kopen stukken mijnbouwgrond. Een van hen maakt zich de helft van de tijd zorgen over zijn akte en rent naar het kantoor van de griffier om te zien of zijn titel wel goed is. Terwijl hij zichzelf op deze idiote manier kwelt, heeft de andere man zijn goudmijn zo ijverig bewerkt dat hij vijftig ladingen vaste erts naar de molen heeft gestuurd. Broeders, als we het woord van Christus hebben aangenomen en onze zielen aan Zijn bewaring en onze levens aan Zijn beschikking hebben toevertrouwd, laten we ons dan geen zorgen maken over onze eigendomstitels naar de hemel. Laten we de kracht van de twee voornaamwoorden "mijn" en "uw" begrijpen. Het is mijn ziel waartegen de Almachtige Jezus zegt: "Ik ben uw verlossing." Doe je levenswerk, broeder, en doe het eerlijk en grondig. God is verantwoordelijk voor de *resultaten* en de *beloning*. Als ik mijn bagage naar Chicago incheck, is die niet van mij totdat ik er ben. Het is van de bagagedienst. Ik zou er toch net zo sterk op moeten vertrouwen dat mijn onsterfelijke ziel veilig is bij Christus als dat mijn koffer veilig is bij een spoorwegbeambte.

Verzekering van verlossing door de Zoon van God is geen moderne ontdekking. Het is geen nieuwe uitvinding "gepatenteerd" door een school van Bijbelstudenten. Het is zo oud als het kruis van Golgotha. Paulus bouwde zijn brief aan de Romeinen op deze rots. De Psalmist van Israël zocht ernaar in zijn problemen, toen hij uitriep tot de levende God: "Zeg tot mijn ziel: Ik ben uw heil!".

DE ZEVEN "ZEGENINGEN"

Er staan *zeven zegenspreuken* in het boek Openbaring die elke christen van dichtbij zal bestuderen. De eerste komt voor in de openingsregels van Johannes' Apocalyps: "Zalig hij die *leest*, en zij die horen de woorden van deze profetie, en *bewaren* de dingen die daarin geschreven staan." Net aan het einde van de Apocalyps staat nog een soortgelijke passage: "Zalig is hij die de woorden van de profetie van dit boek *bewaart*." Deze twee verzen zijn als de *gouden sloten*, één op elk deksel, die een dierbare oude familiebijbel bij elkaar houden. De goddelijke lof wordt hier uitgesproken over de *bijbellezer* en de *bijbelbewaarder*. Gods Woord eert zichzelf altijd. Niemand is geschikt om het te prediken, niemand die ooit de waarachtigheid en autoriteit van elke bladzijde overslaat.

De volgende zegen wordt uitgesproken over de gasten van het evangelie: "Zalig zijn zij die *geroepen* zijn tot het bruiloftsmaal van het Lam." Dit is wat onze gezonde oudvaders "effectieve roeping" noemen. Zij die aangetrokken worden door de aantrekkingskracht van het kruis, worden vernieuwd door de Heilige Geest. Zij hebben een plaats aan het hemelse feestmaal. Op hen is het schone en witte linnen gelegd, dat de gerechtigheid van Christus is. Hoe voorzichtig moet elke discipel zijn om onbesmet van de wereld te wandelen, want elke vlek ziet er lelijk uit op een witte grond. Waarom zouden we wachten tot onze aankomst in de hemel om er schoon uit te zien!

Er is een hint over de methode om rein te blijven, duidelijk gegeven in de derde zegenspreuk: "Zalig hij die *waakt* en zijn klederen *bewaart*, opdat hij niet naakt wandelt en zij zijn schande zien." Geen enkele gelovige kan de reinheid van zijn karakter bewaren zonder *biddende waakzaamheid*. "Waakt!" En één reden voor deze waakzaamheid is dat de komst van Christus net zo onaangekondigd zal zijn als de middernachtelijke overval van een inbreker. De dief laat ons nooit weten dat hij onze kleren komt stelen. Het zal vreselijk zijn om ons bruidskleed te verliezen.

Op de *evangelie-doeners* rust de zoete goedkeuring van de vierde zegen. Het is de zegen over hen "die Zijn geboden bewaren." Het bewijs en de vreugde van discipelschap liggen beide in gehoorzaamheid aan Christus. Dit is wat de wereld het recht heeft om van ons te eisen - een *religie van vruchten*. Weg met het ellendige waanidee dat "goede werken" geen plaats hebben in de verlossing van de Christen! Geloof zonder werken is dood. Hij, en hij alleen, die uit Christus geboren is, zal in staat zijn om deze zware beproeving te doorstaan. Christus' goedkeuring op de laatste grote dag zal zijn: "Je hebt het Mij gedaan."

De volgende zegening in de wonderbaarlijke Openbaring van Johannes is die engelenstem die over de rustplaats van de vrome doden zweeft. "Zalig zijn de doden, die in de Heer sterven." Voor hen zijn de gevaren van de reis voorbij. Zij hebben het anker uitgeworpen in de haven. Ze zijn veilig. Petrus zal nooit meer verloochenen en Paulus zal niet meer hoeven te strijden met een weerbarstig "lichaam". Calvijn en Wesley kunnen elkaar de hand schudden over het glorieuze feit dat geen van hen ooit uit de genade zal vallen. Dat is een vreugdevolle hymne die zichzelf zo zoet zingt over het stof van een gelovige: "Gezegend is hij, want hij stierf in de Heer."

Over de laatste van de zegeningen in dit sublieme boek is er niet weinig controverse geweest: "Zalig en heilig is hij die deel heeft aan de eerste opstanding." Onze *millenaristische* broeders maken veel over deze passage; maar geen van hun *ingenieuze speculaties* lijkt het mysterie op te helderen dat over dat woord "eerste" hangt. Voor mij is het genoeg *dat als ik in Jezus in slaap val, ik met Hem wakker zal worden*. Ik heb weinig moeite met de *datum* of de kwestie van *voorrang*. Er is geen ongemarkeerd graf in het hele huishouden van Christus van de slapenden. Hij zal hen oproepen op de laatste dag. "Wij geloven dat Jezus stierf en opstond en daarom geloven we dat God degenen die in Hem ontslapen zijn met Jezus zal meenemen!"

Wanneer we allemaal dat hemelse huis bereiken, zullen we deze zeven "zegenaars" zien schitteren als de zeven kandelaars voor de troon!

